

ἀποδίδουσι κατὰ μέγα μέρος τὴν εὐημερίαν, ὅσης ἀπὸ λυσε τὸ Κράτος, καὶ ἰδίως ἡ πρωτεύουσα αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ λαοποθήτου τούτου Σουλτάνου.

Υπάρχει δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς τὸ Ἐἰσὺμπ καὶ ἐν Σχολεῖον τῶν θεολογικῶν παραδόσεων (Σουννέτ), καὶ ἕτερον προκαταρκτικὸν μὲ μίαν βιβλιοθήκην, ἰδρύματα τοῦ περιφημοτέρου τῶν πώποτε ἰσχυσάντων ἀρχιευνούχων Βεκίρ, ἀκμάσαντος ἐπὶ τῶν Σουλτάνων Ἀχμέτ τοῦ Γ' καὶ Μαχμουτ τοῦ Α'. Ὁ ἐκτομίας οὗτος, ἀγορασθεὶς διὰ τριάκοντα μόνα γρόσια ὑπὸ τῶν τῆς Ἀθητησινίας σωματοτεμπόρων, ἀφῆκεν, ἀποθανὼν τὸν Ἰούλιον τοῦ 1746, 18,000 πουγγεῖων (20,000,000 δραχμῶν), 160 σκευὰς πολυτίμου; ἱππων, καὶ 800 ἀδαμάντινα ὥρολόγια. Ἐξῆσε δὲ 96 χρόνους, ἐξ ὧν τοὺς τριάκοντα πραγματικῶς ἐβασίλευσεν, οὐ μόνον ἐν τῷ Σαραγίου, ἀλλ' ἐπὶ πάσης τῆς Αὐτοκρατορίας. Αὐτοῦ κτίσμα εἶνε καὶ τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀ γ τ ζ α μ ι, καθὼς καὶ ἐν ἄλλο Σχολεῖον πλησίον τοῦ Πασσᾶ-καπουσοῦ, παρὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτάφη.

Ἀλλὰ κατὰ σύμπτωσιν ἄρ' αὖτε ἀπλῆν, ἢ κατὰ συνέπειαν αἰτίας ἄλλης, εἶνε εἰς τὸ Ἐἰσὺμπ μία ὁλόκληρος ὁδὸς, προσδιωρισμένη εἰς κατασκευὴν καὶ πώλησιν τῶν παιδικῶν ἀθυρμάτων; ὥς ἐάν εἴ ᾔθελεν ἡ τύχη (λέγει Γάλλος τις συγγραφεὺς) νὰ ἀντιπαραθέσῃ εἰς ἐν τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν ματαιότητα τοῦ θίου.»

ΟΔΟΠΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

(Ἴδε φυλ. ΙΗ.)

Α'.

— Ὁ Γραμματεὺς λοιπὸν ἔλαβε τὰς δύο λαβίδας, καὶ μὲ μεγάλην ταχύτητα ἤρχισε νὰ τὰς κινή πρὸς δεξιὰ καὶ πρὸς ἀριστερά· παρετήρησα δὲ ὅτι συγχρόνως ἐκινουῦντο κατὰ τὰς αὐτὰς διευθύνσεις καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν βελόνας. Ἀμέσως δὲ στραφεὶς πρὸς ἡμᾶς,

— Ἡ συνοδία, εἶπε, φθάνει τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς Κόβεντρυ.

— Πότε ἀναχωρεῖ ἡ ἐκτακτος ἡ ταχυπορικὴ ἀπὸ Λονδίνου; ἠρώτησεν ὁ Ἐδουάρδος.

— Τώρα εἶναι ἐννέα παρὰ τέταρτον, ἀπεκρίθη ὁ Γραμματεὺς, ἀποβλέψας πρὸς τ' ὥρολόγιον. Ἀναχωρεῖ εἰς τὰς δέκα.

Τότε ὁ Ἐδουάρδος, σχίσας ἄλλο φύλλον ἀπὸ τὸ χαρτοφυλάκιόν του, καὶ σκεφθεὶς μίαν στιγμὴν, ἤρχισε νὰ γράφῃ. Ἀλλ' ἐνῷ ἀκόμη ἦν περὶ τοῦτο ἡσχολημένος, ἠκούσθη κώδωνισμός ὁξὺς, καὶ ἀναβλέψας ἐγὼ, εἶδα ὅτι προήρχετο ἀπὸ μικρὸν κώδωνα προσηρμωμένον εἰς ἐν τῶν δύο κιβωτίων. Ἀμέσως ὁ γραμματεὺς ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτὸ, καὶ προσηλώσας τὸ βλέμμα εἰς τὰς βελόνας, αἵτινες ἤρχισαν κινούμεναι πρὸς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀπήγγειλε μεγαλοφώνως τὰ ἀκόλουθα.

— Ὁ Οὐίλλισὼν συνελήφθη. Μία γυνὴ τὸν συνοδεύει. Τί τὰ γίνῃ;

Ἀμα ἤκουσε τοῦτο ὁ Ἐδουάρδος, ἔγραψεν εἰς ἄλλο φύλλον τὰς λέξεις. Νὰ περιμεῖνῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Βασιλικῶν Ὀπλῶν, μετεβίβασεν αὐτὸ εἰς τὸν

ἀστυνόμον, καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν γραμματέα, ὅστις ἀμέσως ἔλαβε πάλιν εἰς χεῖρας τὰς λαβίδας καὶ ἤρχισε νὰ τὰς κινή.

Συγχρόνως δὲ ὁ Ἐδουάρδος ἐξηκολούθησε γράφων εἰς τὸ πρῶτον φύλλον ὃ εἶχε σχίσει, καὶ ἅμα τελειώσας, τὸ παρέδωκε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Γραμματέα, ὅστις εἶχε παύσει ἐργαζόμενος εἰς τὸ κιβώτιον, καὶ κατέθεσε συγχρόνως καὶ ποσότητά τινα χρημάτων. Ὁ δὲ γραμματεὺς ἀνέγνω τὰς ἀκολουθοῦσας λέξεις. *Λονδίνον, Τερμινστραϊτ, 84. Κυρία Σίγκλαιρ. Διὰ τῆς ἐκτάκτου συνοδίας, ἀναχωροῦσης εἰς τὰς 10, ἐλθετε εἰς Κόβεντρυ, ξενοδοχεῖον Βασιλικῶν Ὀπλῶν, καὶ εὑρεθε ὅ,τι ζητεῖτε. Καὶ ἀμέσως τὰς χεῖρας πάλιν εἰς τὰς λαβίδας.*

— Καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἠρώτησεν ἡ Καλλιόπη, ἔφθασεν εἰς μίαν ὥραν εἰς τὸ Λονδίνον;

— Τῆς μιᾶς ὥρας, ἀπεκρίθη ἐγώ, τὸ ἤμισυ ἀπῆλθε διὰ νὰ σταλῇ ἡ ἀγγελία ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Λονδίνου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κυρίας Σίγκλαιρ, ἡ δ' ἄλλη ἡμίσεια διὰ νὰ φθάσῃ ἡ Κυρία Σίγκλαιρ ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς εἰς τὸν σιδηρόδρομον. Ἀπὸ Ρυγδὺ δὲ μέχρι Λονδίνου ἔφθασεν ἡ ἀγγελία εἰς ἐν μυριστὸν τοῦ δευτερολέπτου, καθὼς ἐμανθάνομεν ἐν Ρυγδὺ τὴν ἀφίξιν τῆς συνοδίας εἰς Κόβεντρυ καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθανε, καὶ ὡς εἶχομεν τὴν ἀγγελίαν ὅτι συνελήφθη ὁ Οὐίλλισὼν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν συνελήφθη.

— Ἀλλὰ τὰ θαύματ' αὐτὰ ὑπερβαίνουσιν, εἶπεν ἡ Καλλιόπη, καὶ τοῦ γάλατος τοὺς ὠκεανούς καὶ τοὺς κυνοκεφάλους ἀνθρώπους. Δὲν θὰ μᾶς εἰπῇτε διὰ ποίας μαγείας ἐγίνοντο;

— Διὰ τοῦ τηλεγράφου, εἶπον ἐγώ.

— Διὰ τοῦ τηλεγράφου, ἀπεκρίθη ἐκείνη, εἶναι ἀπόκριτις ἀρίστη δι' ὅσους τὴν ἐννοοῦν. Ἀλλὰ τί ἐστὶ τηλεγράφος;

— Προσέξατε, ὑπέλαβον. Θὰ ἐφελκύσετε ἐπ' ἐμὲ τὴν ἀδιάλλακτον ἐχθραν τῆς Κυρίας Ἀγλαίας.

— Ἐμοῦ; εἶπεν ἡ Ἀγλαία· παντάπασι! Ῥητορεύετε, ἐγὼ δὲν προσέχω.

— Ἐξηγήσατέ μοι ὀλίγον πῶς ἐνεργεῖ ὁ τηλεγράφος, ὥστε νὰ ἐκτελῇ τοιαῦτα θαύματα;

— Πρὸ παντὸς ἄλλου, ἤρχισα ἐγώ, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῇτε ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν μία δύναμις, ἡ, ἂν θέλητε, ἐν ρευστὸν λεπτότατον, ἀόρατον, πενταγυκίνητον καὶ ταχύτατον, διαφόρους δὲ ἐνεργείας ἔχον, καὶ καλούμενον ἡλεκτρικὸν ρευστὸν ἢ ἡλεκτρικὴ δύναμις. Ἄν λάβητε μικρὰς πλάκας χαλκοῦ καὶ ἄλλας ζίγκου, καὶ θέσητε ἀλλεπαλλήλως ἀνὰ μίαν πλάκα τοῦ ἐνὸς μετάλλου ἐπὶ μιᾶς τοῦ ἄλλου, τὸ ἄθροισμα τῶν πλακῶν τούτων ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀναπτύσσῃ εἰς μέγαν βαθμὸν τὸ ἡλεκτρικὸν ρευστὸν, καὶ εἰς τόσον μεγαλῆτερον, ὅσον περισσότερα εἶναι τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸ ζεύγη τοῦ διπλοῦ μετάλλου. Τοῦτο εἶναι ἡ λεγόμενη Βολταϊκὴ στήλη, ἐπώνυμος τοῦ ἀνακαλύψαντος τὴν ιδιότητα αὐτῆς Βόλτα.

— Καλὰ νὰ πάθῃς, εἶπεν ἡ Ἀγλαία πρὸς τὴν Καλλιόπην. Ἀκουε τώρα μᾶθημα φυσικῆς!

— Δὲν βλάπτει, εἶπεν ἡ Καλλιόπη· ἐξακολουθήσατε, παρακαλῶ.

— Τὸ ρευστὸν τοῦτο, ἐξηκολούθησα, ἔχει διαφόρους ἐξαισίους ιδιότητας, ὧν τινες ἐμεταλλεύθησαν πρὸς καταρτισμὸν τοῦ ἡλεκτρικοῦ τηλεγράφου. Ἡ μία εἶναι ὅτι, ἅμα ἔλθῃ εἰς συνάφειαν μετὰ τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ἀποστρέφει αὐτὴν τῆς πρὸς τὸν πόλον διευθύνσεώς της. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φαντασθῇτε τὸ ρευστὸν τοῦτο ὅχι κινούμενον κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ὡς, φέρ' εἰπεῖν, ῥέει ὁ ποταμὸς, ἀλλὰ κυκλικῶς· ὥστε ἂν τὸ ὑποθέσῃτε διακρῖνον διὰ τινος σώματος, οἷον διὰ τῆς βολταϊκῆς στήλης, ἢ ἔτι καὶ δι' ἐνὸς μεταλλίνου σύρματος, ὡς διὰ σωλήνος, εἰσρέει ἀδιακόπως διὰ τοῦ ἐνὸς πέρατος, καὶ ἐκρέει διὰ τοῦ ἄλλου. Τὰ δύο ταῦτα πέρατα ὀνομάζουσι πόλους οἱ φυσικοί.

(Ἡ Ἀγλαΐα διέστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν Καλλιόπην.)

Ὅταν λοιπὸν τὸ ρευστὸν προσάγῃται εἰς τὴν μαγνητικὴν βελόνην διὰ τοῦ ἐνὸς πόλου, στρέφει αὐτὴν πρὸς τὰ δεξιὰ, ὅταν δὲ διὰ τοῦ ἄλλου, τὴν στρέφει πρὸς τ' ἀριστερά.

Ἀλλὰ τὸ ἡλεκτρικὸν ρευστὸν ἔχει καὶ ἄλλην ιδιότητα, τὴν τῆς μεγίστης ταχύτητος.

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ταχύτερον ἀπὸ τὴν διήγησίν σας, εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα, κακίζουσα τὰς μακρὰς μου περιγραφάς.

— Τρέχει, εἶπον 280,000 μίλια ἀγγλικά, ἢ 121,710 ὥρας, ἢ ἑνδεκάκις τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς εἰς ἓν δεύτερον τοῦ λεπτοῦ!

Αὐτὰς τὰς προκαταρκτικὰς ιδέας ἔχουσα, δύνασθε εὐκολώτατα νὰ ἐννοήσῃτε τοῦ τηλεγράφου τὰ θαύματα. Φαντασθῇτε μίαν βολταϊκὴν στήλην, δηλαδή ἐν κοινὸν κιβώτιον περιέχον τινὰ ζεύγη χαλκοῦ καὶ ζιγκου, ἐντὸς ἁμμου βρεχομένης μετ' ὕδατος καὶ ὀλίγον (τὸ 1/12 τοῦ ὕδατος) θεϊκὸν ὀξύ. Τοιαῦτα κιβώτια εἰς τὸν τηλεγραφικὸν σταθμὸν τοῦ Λονδίνου, ὅστις εἶναι ὁ κεντρικὸς καὶ ὁ μέγιστος πάντων τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔχουσι τριακοντατέσσαρα, ὧν τὰ μείζονα, σχεδὸν τριποδιαῖα τὸ μήκος, περιέχουσιν ἀνὰ 24 ζεύγη μετάλλου, τὰ δὲ ἐλάσσονα ἀνὰ 12. Διότι ὅσο περισσότερα τὰ ζεύγη καὶ ὅσο περισσότεραι αἱ στήλαι, τόσο περισσότερον καὶ ἰσχυρότερον ρευστὸν ἀναπτύσσεται. Τὰ κιβώτια ταῦτα εἰσὶ συνήθως ἐναποτεθειμένα εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν τηλεγραφικῶν κατασκευάσεων. Ἐξ ἑκατέρας δ' ἁκρὲς ἐκάστου κιβωτίου, ἦτοι ἐξ ἑκατέρου πόλου ἐκαστῆς στήλης, προκύπτει ἀνὰ ἓν χαλκοῦν σύρμα, ἀναβαῖνον εἰς τὸ τηλεγραφικὸν κιβώτιον, τὸ μὲ τὰς λαβίδας, οὗ σὰς εἶχον δείξει τὴν εἰκόνα. Κοινωνοῦσι δὲ τὰ σύρματα μετὰ τὰς λαβίδας οὕτως, ὥστε, ἡ λαβὴ στρεφομένη δεξιὰ ἢ ἀριστερά, προσάγει εἰς τὴν ὑπεράνω αὐτῆς ὑπάρχουσαν μαγνητικὴν βελόνην τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο σύρμα, τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον πόλον τοῦ ρευστοῦ, καὶ ἐπομένως, καθ' ὃν σὰς ἀνέφερον νόμον, ἡ βελόνη, ἐνδίδουσα εἰς αὐτοῦ τὴν δύναμιν, στρέφεται πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τ' ἀριστερά. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς βελόνης ταύτης ἀρχεται σύρμα μακρὸν, φερόμενον ἢ ἐπὶ πέλων ὑψηλῶν καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν ὁδῶν, τῶν σιδηροδρόμων μάλιστα, ἢ τεθαμμένον ὑπὸ γῆν, καὶ ἐκτεινόμενον ἐπὶ ὥρας καὶ ἡμέρας, ὥστε συνδέει μετ' ἀλλήλων τὰς κυριωτέρας πόλεις, καὶ, ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην, ὡς καὶ τὰ ἀ-

πώτερα τῆς Εὐρώπης σημεῖα. Ἐπειδὴ δὲ, κατὰ τὸν δεύτερον νόμον, ὃν σὰς εἶπον, τὸ ἡλεκτρικὸν ρευστὸν διατρέχει ἐν ἀκαρεῖ τὰς μεγαλητέρας διαστάσεις, διὰ τοῦτο, συγχρόνως ἐνῶ μεταδίδεται εἰς τὴν μαγνητικὴν βελόνην τοῦ σταθμοῦ, ἐν ᾧ παράγεται, διερχόμενον διὰ τοῦ μετ' αὐτῆς συνεχομένου σύρματος, μεταδίδεται κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν καὶ εἰς ὅλας τὰς μαγνητικὰς βελόνας τὰς καθ' ὅλους τοὺς σταθμοὺς, ἂν καὶ εἰς τὸ ἄλλο πέρας τῆς γῆς ὧσιν αὐτοί, ὅσαι εἰσὶν εἰς συνάφειαν μετ' τὸ σύρμα ἐκεῖνο, ἢ μὲ ἄλλα σύρματα συνεχόμενα μετ' ἐκείνου. Ὅταν λοιπὸν ἡ λαβὴ κινουμένη, προσάγῃ τὸν ἓνα πόλον τοῦ ρευστοῦ εἰς τὴν βελόνην, καὶ στρέφῃ αὐτὴν πρὸς δεξιὰ, στρέφονται κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν πρὸς δεξιὰ ὅλαι αἱ βελόναι ὅλων τῶν σταθμῶν ὅταν δ' ἡ λαβὴ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος κινήσῃ, προσαγάγῃ τὸν ἄλλον πόλον, καὶ γραφῇ ἡ βελόνη πρὸς τ' ἀριστερά, στρέφονται πρὸς τ' ἀριστερά ὅλαι ὁμοῦ αἱ βελόναι. Τὰ ἐπίλοιπα εἶναι εὐκατάληπτα. Φαντασθῇτε ὅτι μία κίνησις τῆς μιᾶς ἐκ τῶν δύο βελονῶν (διότι εἶδατε ὅτι ἕκαστον κιβώτιον ἔχει ἀνὰ δύο) μία λέγω κίνησις τῆς μιᾶς βελόνης πρὸς τὰ δεξιὰ σημαίνει τὸ γράμμα Α, μία πρὸς τ' ἀριστερά τὸ Β, δύο πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ Γ, μία πρὸς τὰ δεξιὰ τῶν δύο βελονῶν ὁμοῦ τὸ Δ' καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, 24 κινήσεις διάφοροι διὰ τὰ 24 γράμματα, καὶ θέλετε ἐννοῆτε πῶς ὁ γραμματεὺς διὰ ταχείας κινήσεως τῶν λαβίδων γράφει, κινῶν τὰς βελόνας τοῦ τηλεγράφου, καὶ πῶς ἑκατοντάδες ὥρων μακρὰν κινεῖνται ταυτοχρόνως αἱ ἀντιστοιχοῦσαι βελόναι, καὶ ἄλλος γραμματεὺς ἀναγινώσκει αὐτάς.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Καλλιόπη, μᾶς εἶπατε ὅτι ἡκούσατε κωδωνίσκου κρούσιν. Τί ἦτον αὐτή;

— Ἀπλούστατον, ἀπεκρίθην. Ἄμα δεχθῇτε βελόνην κινουμένην πρὸς δεξιὰ καὶ ἀριστερά, θέσατε ὑπὲρ αὐτὴν κώδωνα, καὶ αὐτὴ θὰ τὸν κρούῃ ὡς πᾶσα ἄλλη γλωσσὶς. Οἱ δὲ κώδωνες αὐτοὶ κρούονται πρὶν ἔρχισθ' ὁμιλῶν ὁ τηλεγράφος, ὅπως προσκαλῶσι τῶν γραμματέων τὴν προσοχήν.

Οἱ τηλεγράφοι ὁμοῦ δὲν ὁμιλοῦσι μόνον, ἀλλὰ καὶ γράφουσι.

— Ἀριστον προτέρημα τοῦτο, εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα, διότι, ὅστις θέλει, τὰ γραφόμενα δὲν τ' ἀναγινώσκει, ἐν ᾧ τὰ λεγόμενα πρέπει νὰ τ' ἀκούῃ.

— Γράφουσιν! ὦ! πῶς γίνεται τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ περίεργος Καλλιόπη.

— Ἄν μ' ἐξασφαλίζητε, εἶπον, κατὰ τινος τρικυμίας ἢν βλέπω κορυφουμένην κατ' ἐμοῦ, πρέπει νὰ σὰς ἀναφέρω καὶ ἄλλην ἐνέργειαν τῆς ἡλεκτρικῆς ὕλης. Αὕτη δὲ εἶναι ὅτι ἅμα τὸ ρευστὸν τοῦτο ἐγγίσῃ τὸν σιδήρον, τὸν μεταβάλλει εἰς μαγνήτην, καὶ ἅμα ἀποσυρθῇ, παύει ὁ μαγνητισμὸς τοῦ σιδήρου. Φαντασθῇτε λοιπὸν ἐν καρφίον. Εἰς αὐτὸ διὰ λαβίδων, ὡς ἐκεῖναι, ἃς ἴδομεν εἰς τὸ τηλεγραφικὸν κιβώτιον, ἢ διὰ κλειδῶν ὡς τὰς τοῦ κυμβάλου, πλησιάζομεν ἀλληλοδιαδόχως ἢ μακρύνομεν ἡλεκτρικὸν σύρμα, δι' οὗ τὸ καρφίον ἀλληλοδιαδόχως γίνεται ἢ παύει ὃν μαγνήτης· ὑπεράνω δὲ τοῦ καρφίου φαντασθῇτε δριζοντίως κρεμάμενον ἐν μικρὸν σιδήρον, περίπου ὡς τὸν

ζυγόν της στάθμης· δσάκις λοιπόν τὸ καρφίον μαγνητίζεται, ἔλκει τὴν μίαν ἄκρην τοῦ ζυγοῦ, καὶ αὐτὴ ἐπομένως καταβαίνει, ἡ δὲ ἄλλη ἄκρη ἀναβαίνει. Ἄμα δὲ παύσῃ ἡ ἐπαφὴ τοῦ σύρματος, ἐπομένως ἡ μαγνητικὴ κατάστασις τοῦ σιδήρου, ἐπομένως ἡ ἑλξις, ἀναβαίνει πάλιν ἡ καταβᾶσα ἄκρη, καὶ ἐπομένως καταβίνει ἡ ἄλλη. Φαντασθῆτε τὴν ἐκ τῆς ἄλλης τὸ πέρασ μὲτὰ βελόνην ἢ ἀκίδα ὀρθὴν ἱσταμένην, καὶ ὑπεράνω αὐτῆς λωρίδα χαρτίου, ἣτις, διὰ τινος ἀπλοῦ μηχανισμοῦ, κινουμένου διὰ τῆς κινήσεως τοῦ ὀριζοντίου σιδήρου, προχωρεῖ βραδέως πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐν ὧν κινεῖται τὸ σίδηρον. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτου εἶναι ὅτι, ὅταν ἡ ἄκρη τοῦ σιδήρου ἢ ἔχουσα τὴν ἀκίδα εἶναι ἀνοδισμένη καὶ ἐγγίξῃ τὸν χάρτην, ἡ ἀκὴ ἐντυποῖ εἰς αὐτὸν ἓν σημεῖον, μίαν στιγμὴν, ἢ, ἂν ἡ ἐπαφὴ δὲν εἶναι στιγμιαία, ἐπειδὴ ὁ χάρτης κινεῖται πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ὅντι στιγμῆς θέλει ἐπιτυποῖ ἐπ' αὐτοῦ γραμμὴν. Ἀπὸ τὸν τηλεγραφοῦντα ἐπομένως ἐξαρτᾶται νὰ προαίῃ τὸ ἡλεκτρικὸν σύρμα ἐπὶ περισσότερον ἢ ἐπὶ ἐλάττω χρόνον εἰς τὸ καρφίον, καὶ ἐπομένως νὰ ἐπιφέρῃ μακροτέραν ἢ βραχυτέραν, διαρκῆ ἢ στιγμιαίαν αὐτοῦ ἑλξιν, μακροτέραν ἢ βραχυτέραν ἢ στιγμιαίαν, ἀνάστασιν τῆς ἀκίδος πρὸς τὸν προχωροῦντα χάρτην, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιτύπωσιν στιγμῶν ἢ γραμμῶν ἐπ' αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ παραδεχομένη, δύνασθε ν' ἀποκτήσῃτε δλόκληρον ἀλφάβητον, συγκείμενον ἐκ στιγμῶν καὶ γραμμῶν, ὅπου, φέρ' εἰπεῖν, εἶναι τὸ Α, — τὸ Β, .. τὸ Γ, — — τὸ Δ, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, καὶ νὰ ἐννοήσῃτε πῶς ἐπὶ τῆς λωρίδος τοῦ χαρτίου ἐκείνου ἐπιτυποῦνται διὰ τῶν σημείων ταύτων κατὰ θέλησιν μακραὶ ἀγγελίαι, αἵτινες ἀρκεῖ νὰ μεταφρασθῶσι μετὰ ταῦτα διὰ τῶν συνήθων γραμμάτων. Ἐνιαχοῦ ἡ γραφὴ γίνεται κατ' ἄλλο σύστημα. Ἡ ἀκὴ εἶναι αὐτὴ ἡλεκτρισμοῦ ἀγωγός, ἡ δὲ λωρίς τοῦ χαρτίου ἐμβεβαμμένη εἰς ὀξύ· ὁ ἡλεκτρισμὸς ὅμως ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀλλοιῇ τὸ χρῶμα τοῦ ὀξέως ἀπὸ ὑπερύθρου εἰς μέλαν, καὶ οὕτως αἱ ἀγγελίαι γράφονται κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, οὕτως εἰπεῖν, διὰ μέλανος, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἐντυπώσεως τῶν γραμμῶν καὶ στιγμῶν.

Ὑπῆρχε ποτε ἁμαρτωλός, ὅστις ἔλεγεν εἰς τὸν πνευματικόν του, ὅτι ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἤδη εἰς τὸ κέντρον τῆς κολάσεως, δὲν τῷ μένει εἰμὴ νὰ πράξῃ ἄλλας τόσας ἁμαρτίας, ἵσως ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρην. Καὶ εἰς ἐμὲ, φοβοῦμαι, ἄλλη ἐλπίς δὲν μένει ὡς πρὸς τὴν δυσμένειαν τῆς Κυρίας Ἀγλαίας. Διὰ τοῦτο προσθέτω ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ἡλεκτρικὸν ρευστὸν ῥεεὶ κυκλικῶς, ὡς σὰς ἔλεγον, διὰ τοῦτο μέχρι τινός εἰς ἕκαστον τηλεγράφον εἶχον δύο σύρματα, τὸ ἓν διὰ τὴν ἐκροήν καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὴν εἰσορὴν. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀνεγνωρίσθη ὅτι τὸ ρευστὸν, ἐκρέον διὰ τοῦ ἑνὸς σύρματος ἐπιστρέφει πολὺ ταχύτερον καὶ δραστηριώτερον διὰ τῆς γῆς, κατὰ γραμμὴν ἀκριβῶς παράλληλον πρὸς τὴν τῆς ἐκροῆς, ὥστε ἕκαστος τηλεγράφος ἔχει ἓν σύρμα μόνον.

— Ἀλλὰ μίαν ἀπορίαν λύσατέ μοι, εἶπεν ἡ Καλλιόπη. Ἄν ὅλοι οἱ τηλεγράφοι εἰσὶ μετὰ τῶν εἰς κοινωνίαν, καὶ ἂν καλῶς ἐννόησα τὴν ἐξηγήσιν σας,

τότε, ὅ,τι ὁ εἰς διμλεῖ, πρέπει ὅλοι συγχρόνως νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνωσι.

— Τοῦτο καὶ γίνεται, εἶπον ἐγώ. Ἀλλ' οἱ τῶν τηλεγράφων γραμματεῖς εἰσὶ διατεταγμένοι, καὶ τὴν διαταγὴν ταύτην ἐκτελοῦσι προθύμως, νὰ μὴ προσέχωσιν εἰμὴ μόνον εἰς τὰς ἀγγελίας ὅσαι τοὺς ἀφορῶσιν. Οὕτω τὴν ἀγγελίαν ἣν ἐπεμψεν ὁ Ἐδουάρδος εἰς τὴν Κυρίαν Σίγκλαιρ, ἐπανελάβον ὅλοι οἱ τηλεγράφοι τῆς γραμμῆς ἐκείνης· ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀγγελίας προηγήθη ἓν σημεῖον, ἡ βελὼν δηλαδὴ ἐπανελάβε πολλὰκις ἓν γράμμα, ἐπικαλούμενον τὸν σταθμὸν τοῦ Λονδίνου· διὰ τοῦτο μόνον ἀπὸ αὐτοῦ τοὺς ὑπαλλήλους ἐδόθη προσηγορία εἰς τὴν ἀγγελίαν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ εὗρομεν πάλιν τὰ πρότωπα τοῦ δράματός μας . . .

— Δὲν ἀπέθανον ἀκόμη; ἠρώτησε χασμωμένη ἡ Ἀγλαία.

— Ὅχι, εἶπον ἐγώ. Ὁ Ἐδουάρδος μετ' ἐμοῦ ἔμεινεν εἰς τὸν σταθμὸν, καὶ παρ' ὀλίγον ἤθελε πληρωθῇ ἡ σκληρὰ σας εὐχή, διότι ἐνδίδων εἰς τὴν βίαν τῶν αἰσθημάτων μετ' ὧν εἶχε παλαίσει, ἐν ὧν εἶχεν εὐσταθείας ἀνάγκην, κατελήφθη ἀπὸ πυρετόν. Καὶ εὐτυχία ὅτι εὗρέθη ἐκεῖ. Οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοί, ἐν Ἀγγλίᾳ μάλιστα, εἰσὶ πολυτελέστατα καταστήματα, συνιστάμενα συνήθως εἰς εὐρυτάτην σκινοδόστρωτον αἴθουσαν ἢ στοάν, ἥς τὸ μὲν ἔδαφος διατρίβεται ὑπὸ πολλῶν παραλλήλων σιδηρῶν τροχιῶν, ἡ δὲ ὁροφὴ εἶναι εὐρύς θόλος ὑελοσκεπῆς, καὶ τὰ πλάγια περιέχουσιν ὅλα τὰ εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀναγκαῖα καταστήματα. Ἐνταῦθα ὅταν φθάνωσιν αἱ ἀτμάμαξαι, ἐξερέγονται ἐκ τῶν ἐκατὸν θύρῶν τῶν πλῆθος ἐπιβατῶν πάσης τάξεως, γένους, ἡλικίας καὶ τόπου, οἵτινες συνωθούμενοι καὶ παραγκωνιζόμενοι ὡς ἐν πληθούσῃ ἀγορᾷ, πληροῦσιν οἱ μὲν τοὺς κατακότους θαλάμους τῆς ἀναπαύσεως, οἱ δὲ τὰ ἐστιατόρια, βρίθοντα πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ ὅπου βρετανικαὶ Ἡβαιοὶ προχέουσι μειδῶσαι τὸ αἰετοτε ζέον τεῖον, καὶ ἄλλοι περιστοιχίζουσι τοῦ σταθμοῦ τὸ κινητὸν βιβλιοπωλεῖον, περιέχον πᾶσαν ἐφημερίδα, πᾶν τερπνὸν βιβλίον δυνάμενον νὰ βραχύνη ἐτι μᾶλλον τὴν ἡδὴ ἱκανῶς βραχείαν ἐδοικτορίαν. Ἀλλ' ἅμα ἀπέλθῃ ἡ συνοδία, εἰσπνεύσασα ὅλον ἐκεῖνον τὸν πολυκίνητον διμλεον, σιγὴ καὶ ἡρεμία καταλαμβάνει τὸν σταθμὸν· εἰς τοὺς ἀποβάθμους δὲν φαίνεται κινούμενος ἄνθρωπος, τὰ δωμάτια εἰσὶν ἔρημα, καὶ εἰς τὸ ἐστιατόριον ἐσβέσθη τῶν ἐστιαδῶν τὸ πῦρ καὶ ὁ φιλόξενος τοῦ τείου καπνός.

Χωρὶς ἐμοῦ λοιπόν ὁ Ἐδουάρδος θὰ ἔμενεν ἐγκαταλειμμένος καὶ ἀβοήθητος, ἀλλ' ἐγὼ ἐπεμελήθην ὥστε τῷ ἐδόθη πᾶσα ἡ ἀπαιτούμενη θεραπεία, καὶ μετὰ τινα ὥραν ἐπελθὼν σωτήριος ὕπνος, ἐπράυνε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά του.

Τέλος ἀνεπήδησε, καὶ ἰδὼν ἐντρομος περίεξ του,

— Μὴ παρήλθεν, ἠρώτησεν, ἡ ἐκτακτὸς συνοδία;

— Ὅχι, τῷ εἶπον. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀκόμη.

Τότε ἰδὼν με εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του, μοὶ ἐξείτεινε τὴν χεῖρα, καὶ

— Σ' εὐχαριστῶ, μοὶ εἶπε· μοὶ ἔδωκεν ἡ φρον-

εἶδας ἀδελφικάς, καὶ μ' ἀνεκάλεσας εἰς τὴν ζωὴν, ὅταν μάλιστα ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς, διότι ἀπὸ τὴν εἰδικὴν μου ἐξαρτᾶται ἄλλη ζωὴ πολὺ πολυτιμωτέρα. Ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι σοὶ ὀφείλω πλήρη ἐμπιστοσύνην. Μ' εἶχες ἐρωτήσει κατὰ ποῖον δικαίωμα παρακολουθῶ τὴν Μαίρην, καὶ ἐπεμβαίνω εἰς ὅ,τι δὲν μ' ἀφορᾷ. Πρέπει νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ.

— Μὴ μοὶ τὸ λέγῃς, εἶπον. Ἀρκεῖ ὅτι ἔχεις τὸν λόγον σου δὲν ζητῶ νὰ τὸν μάθω.

— Ἀλλὰ θέλω νὰ τὸν μάθῃς, εἶπεν ἐκεῖνος. Ἀφ' οὗ συνέπεσε νὰ γίνῃς μάρτυς τῆς διαγωγῆς μου, αἰσθάνομαι ἤδη ἐγὼ τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογήσω αὐτὴν ἐνώπιόν σου καὶ δι' ἐμέ καὶ δι' ἄλλους. Μάθε λοιπὸν ὅ,τι οὐδεὶς ἤξεύρει, οὔτε ἡ Κυρία Σίγκλαιρ, οὔτε ἡ θυγάτηρ τῆς, μάθε ὅτι ἡ Μαίρη, εἶναι . . . ἀδελφὴ μου.

— Ἀδελφὴ σου! ἀνέκραξα, μείνας ἐκπεπληγμένος, καὶ μὴ δυνάμενος τὰ ὦτά μου νὰ πιστεύσω. Ἀλλὰ πῶς; . . .

— Ἀκουσε πῶς, μοὶ εἶπε. Πρὸ δύο ἐτῶν ἀκόμη ἐθεώρουν ἐμαυτὸν, ὡς μέχρι τοῦδε ὅλοι μὲ θεωροῦσιν, ὡς τὸν ὀρφανὸν ἀνεψιὸν τοῦ πρὸ πολλοῦ ἀποβιώσαντος Θωμᾶ Μορλέυ, ἀρχαίου μισθωτοῦ μιᾶς τῶν γαιῶν τοῦ Κ. Σίγκλαιρ. Ὅταν ἐξῆλθον τῶν σχολείων τῆς Κανταβερίας, ὁ Κ. Σίγκλαιρ κατέθεσεν ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν ποσότητά ἦν, μοὶ εἶπεν, ὁ θεὸς μου εἶχε παρακαταθέσει παρ' αὐτῶ δι' ἐμέ, καὶ μοὶ ἐπρομήθευσε συγχρόνως μηχανικοῦ θέσιν παρ' ἐνὶ τῶν σιδηροδρόμων. Ἀλλὰ πρὸ δύο ἐτῶν ἐπανεληθὼν βαρέως ἀσθενὴς ἀπὸ Καναδᾶ, ὅπου δῶκεν ἐν πλοῖον βασιλικόν, καὶ αἰσθανόμενος τὸν θάνατον πλησιάζοντα, μ' ἐκάλεσε καὶ μοὶ εἶπε:

« Ἐδουάρδε, μέχρι τοῦδε μὲ ἡγάπας ὡς προστάτην καὶ φίλον σου· τὸ τελευταῖον φίλημα θέλω νὰ μοὶ δώσῃς ὡς υἱός, ὥστε χωριζόμενος ἀπὸ σοῦ, νὰ σοὶ δώσω τὴν πατρικὴν μου εὐχὴν. Ἀκουσον ἐν μέρος τῆς ἱστορίας μου, τὸ ὅποιον, παραγνωρίσας τὰ χρέη μου, σοὶ ἀπέκρυψα μέχρι τοῦδε. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πρώτης νεότητός μου, ἡγάπων περιπαθῶς Καρολίναν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ θεοῦ σου. Ἀλλ' ἡ κλίσις μου αὕτη δυσηρέσκει μεγάλως τοὺς συγγενεῖς μου, καὶ μάλιστα τὸν πλούσιον θεῖόν μου, οὗ ἡμην ὁ πιθανὸς κληρονόμος. Αὐτὸς δὲ ἐξέφρασε τὴν σταθεράν πρόθεσίν του νὰ μὲ ἀποκηρύξῃ, ἂν ἐτόλμων νὰ νυμφευθῶ τὴν πτωχὴν κόρην, καὶ ἂν δὲν ἐλάμβανον γυναικα τῆς ἐκλογῆς του. Μετ' αὐτοῦ δὲ συνέμαχεϊ καὶ τῆς Καρολίνης ὁ ἀδελφός, λέγων ὅτι ποτὲ δὲν ἤθελεν ἐπιτρέψει νὰ εἰσαχθῇ ἡ ἀδελφὴ του εἰς οἰκογένειαν ἧς ἐμελλε νὰ τῇ ποτίσῃ τὸ ποτὴμιον τῆς περιφρονήσεως καὶ πικρίας, καὶ νὰ γίνῃ ἡ ἐνωσίς μας πηγὴ δυστυχίας δι' αὐτήν, καὶ δι' ἐμέ αἰωνίου μεταμελείας. Ἀλλὰ τὰ κωλύματα ταῦτα, ἀντὶ νὰ δαμάσουν, ἐξῆψαν μᾶλλον τὸ αἰσθημά μου, καὶ τέλος ἐνυμφεύθην τὴν Καρολίναν κρυφίως, καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς δὲν ἐξεμυστηρεύθην τὸν γάμον μας εἰμὴ ὅτε ἦτον ἀδύνατον νὰ τῷ τὸν ἀποκρύψω, ἀνευ προσβολῆς τῆς ὑπολήψεως τῆς Καρολίνης. Τότε ὁ ἀγαθὸς Μορλέυς, δακρύσας, ἀλλὰ συγχρόνως σφίγγας τὴν χεῖρά μου, ἀνεχώρησεν ἀμέσως μετὰ τῆς ἀδελφῆς

του καὶ μετ' ἐμοῦ εἰς τὰ ὄρεινά τῆς Σκωτίας, ὅπου ἐγεννήθης, ὅπου δὲ ἡ γέννησίς σου ἐπέφερε τῆς δυστυχούς σου μητρὸς τὸν θάνατον. Ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, ἀπῆλθον ἐγὼ τῆς Ἀγγλίας, καὶ περιέφερα ἐπὶ τρία ἔτη τὴν ἀπελπισίαν μου εἰς διάφορα τῆς Εὐρώπης μέρη. Ὅταν δὲ ἐπανῆλθον, ἐσπευσά ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μορλέυ, ἀλλὰ δὲν εὔρον πλέον αὐτόν· εἶχεν ἀποθάνει· εἶχες μείνει δὲ σὺ, ὑποτιθέμενος ἀγνώστου καὶ μακρυσμένου τινὸς ἐξαδέλφου τοῦ ὀρφανὸν παιδίον. Τότε δὲ ἀνέλαβον καὶ ἐρρόντισα περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς σου.

Συγχρόνως ὅμως εἶδα εἰς τὸ Λονδῖνον τὴν Ἑλένην, ἣτις ἀπετέλεσεν ἀνέφοραστον ἐντύπωσιν ἐπ' ἐμέ, διότι καὶ ἦθ κῶς καὶ φυσικῶς ὁμοίαζε τὴν μητέρα σου. Ἐκτοτε ἡ καρδιά μου προσηλώθη εἰς αὐτήν, καὶ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ὁ θεὸς τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὰ δάκρυά μου. Ὁ θεὸς μου ἐδέχετο νὰ τὴν νυμφευθῶ, καὶ οἱ γονεῖς τῆς συγκατένευσαν εἰς τοῦτο, διότι ἡμην κληρονόμος τοῦ θεοῦ μου. Ἄν τότε ὁ πρῶτός μου γάμος ἐγίνετο γνωστός, ὁ θεὸς μου ἴσως θὰ μ' ἀπεκήρυττεν, ἢ, ἂν ἐμάνθανον ὅτι ἔχω πρωτότοκον υἱὸν καὶ νόμιμον κληρονόμον, οἱ γονεῖς τῆς Ἑλένης ἴσως ἤθελον μοὶ ἀρνηθῇ τὴν χεῖρά τῆς. Διὰ τοῦτο, — εἴθε νὰ μοὶ τὸ συγχωρήσῃ ὁ θεός, ὡς ἐλπίζω ὅτι σὺ, υἱέ μου, θὰ μοὶ τὸ συγχωρήσῃς, — ἀπεσιώπησα τὸν πρῶτόν μου γάμον καὶ τὴν γέννησίν σου εἰς ὅλους, καὶ εἰς σὲ αὐτόν. Καὶ ἀφ' οὗ μάλιστα μετ' ὀλίγον ἐγεννήθη ἡ Μαίρη, ἐόμισα ὅτι ἤθελον καταφέρει ἀνίατο· πληγὴν εἰς τὴν Ἑλένην, ἂν τῇ ὁμολόγουν ποτὲ ὅτι τὴν ἠπάτησαν ὅτε τὴν ἐνυμφεύθην, καὶ ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς, ἣν ἐνόμιζε γεννηθεῖσαν ὑπὸ οἰωνοῦς καὶ ἐπὶ προσδοχίᾳ μεγάλου πλοῦτος, εἶχεν ἀδελφὸν ὅστις ἐκέκτητο μόνος ἐφ' ὅλου τούτου τοῦ πλοῦτος δικαίωμα. Διὰ τοῦτο ἐσιώπησα μέχρι τοῦδε. Ἀλλ' ἤδη, εἰς τὰς ἐσχάτας στιγμὰς μου, σταθμίσας ἀκριβέστερον τὰ καθήκοντά μου, καὶ ἀναγνωρίσας ὅτι οὐδὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀφαιρῶ ἀπὸ σοῦ ὅ,τι εἰς σὲ ἀνήκει, καὶ ὅτι τοῦ ψεύδους εἶναι ὀλισθηρὰ ἡ ὁδός, εἰς ἣν ἕκαστον βῆμα παρασύρει ἀναγκαιῶς εἰς δεύτερον, ἰδοὺ σοὶ ἐμπιστεύομαι τὴν ἀληθειαν, ἀνατιθέμενος τὰς συνεπείας αὐτῆς εἰς τὸν πατέρα τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ μέλλον τῆς μητρυιᾶς καὶ τῆς ἀδελφῆς σου ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ὑπαγόρευσιν τῆς καρδίας σου. *

Οὗτοι ἦσαν οἱ τελευταῖοί του λόγοι πρὸς ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐδουάρδος, καὶ μετ' αὐτῶν μοὶ ἐνεχείρισεν ἐγγράφον τὴν ἐξομολόγησίν του. Δὲν θέλω νὰ σ' εἰπῶ ὅποιαν ἐντύπωσιν ἀπετέλεσεν ἐπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐννοεῖς διατί ἡ Μαίρη ποτὲ δὲν ἔμαθεν ὅτι εἶμαι ἀδελφός τῆς. Καὶ ἂν ἡ Κ. Σίγκλαιρ ὑποτίθετο ὅτι ἤθελε πεισθῇ νὰ διατηρήσῃ τοῦ πατρός μου τὴν περιουσίαν, ἀλλ' ἡ συναισθησις ὅτι ὀφείλει αὐτὴν εἰς ἄλλου ἐλευθεριότητα καὶ ὄχι εἰς τὸ φυσικόν της δικαίωμα, ἤθελε πικρᾶναι τὴν χρῆσιν αὐτῆς, καὶ φαρμακεύσει τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς τῆς. Διὰ τοῦτο ἄλλην χρῆσιν δὲν ἔκαμα τῆς ἐκμυστηρεύσεως τοῦ πατρός μου, ἐκτὸς ὅτι ἀντικατέστησα αὐτὴν πλησίον τῆς ὀρφανῆς θυγατρὸς του, ὅτι ἀνέλαβον τὴν θέσιν τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ἠγρύπνουν ἐπ' αὐτῆς φιλοστοργῶς. Ἐν ᾧ δὲ τὴν ἐθαλπον μὲ τὸ βλέμα-

μα μου, είδα τὸν κακὸν ἐκεῖνόν δαίμονα ὅστις ἐπάτησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ της, καὶ ἀκούσιος ἐνδόμυχος τρόμος με εἰδοποίησεν ὅτι τὴν ἀπειλεῖ κίνδυνος, καὶ ἐδιπλασίασα τὴν ἐπιτήρησιν, καὶ προσέφυγον εἰς τὴν μητέρα της, ἣτις κατ' εὐτυχίαν συνεμερίζετο τὴν ἐν δόμυχον, ἂν καὶ, τὸ ὁμολογῶ, ἀδικαιολόγητον ἀντιπάθειάν μου κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ πιστεύων εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας μου, καὶ βλέπων αὐτὸν κατακτῶντα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν φαντασίαν της, καὶ διὰ τῆς φαντασίας εὐρίσκοντα τὴν ἐδὼν τῆς καρδίας της, ἀπεράσιστα τέλος πάντων...

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ταύτην συριγμός καὶ πάταγος ὡς βροντῆς προβινοῦντος, καὶ ἰσχυρὸν φύσημα ὡς ἵππου πνευστιῶντος ἐναγωνίως, ἀνήγγειλε τὴν ἄριξιν τῆς συνοδίας τοῦ Λονδίνου. Ὁ Ἐδουάρδος ἐσιώπησεν ἀμέσως, καὶ ἀπεσύρθη μέχρι τοῦ ἀπωτάτου μυχοῦ τοῦ δωματίου. Ἐκείθεν δὲ κατασκοπεύσας τὰς ἀτμαμάξας,

— Ἰδοὺ, ἐκεῖ εἶναι, μοὶ εἶπε, καὶ μοὶ εἰδείξε τὴν Κυρίαν Σίγκλαιρ, ἣτις ἐκάθητο εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς με τὰς χεῖράς της· ἐπηδῆσαμεν δὲ ἀμέσως εἰς ἄλλην ἄμαξαν, ὅπου κατελχομεν δύο μενούσας κενὰς θέσεις, καὶ διίπτάμενοι διὰ τῶν πεδίων, χωρὶς νὰ προφέρωμεν λέξιν, διότι περιστοιχίζομεθα ὑπ' ἀνθρώπων ἀγνώστων, ἐρθάζαμεν τέλος εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Κοβεντρύ.

Ἐκεῖ ὁ Ἐδουάρδος, λαβὼν με ἐκ τῆς χειρὸς με ἐκράτησεν ὀπίσω, ἕως ὅτου ἐξῆλθον ὅλοι οἱ συνοδοιποροὶ ἡμῶν, καὶ εἰς τὸν ὁμίλον αὐτῶν ἴδωμεν καὶ τὴν Κυρίαν Σίγκλαιρ βιβθεῖσαν μᾶλλον ἢ καταβᾶσαν εἰς τὸν ἀπόβαθμον.

— Πρέπει νὰ σεβασθῶμεν τὴν θλίψιν της, μοὶ εἶπεν. Ἀς μὴ τὴν πλησιάσωμεν ἐν ὅτῳ δὲν εἶναι ἀνάγκη.

Τότε καταδάντες καὶ ἡμεῖς, τὴν παρεκολουθήσαμεν μακρόθεν, καὶ ὀπίσω ἄλλων ἐπιβατῶν, οὔτινες μᾶς ἐκρυπτον ἅπ' αὐτήν. Τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Βασιλικῶν Ὀπλων δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ἡ Κ. Σίγκλαιρ πρὸς αὐτὸ διευθύνθη, καὶ ἀποταθεῖσα πρὸς ἓνα τῶν ὑπηρετῶν, τῷ περιέγραψε τὴν θυγατέρα της, καὶ τὸν ἠρώτησεν εἰς ποῖον ἀριθμὸν περιμένει. Ὁ ὑπηρετῆς τῇ εἰδείξε θύραν κειμένην ἐντὸς μίαν τῶν πλαγίων παρόδων τοῦ ξενοδοχείου. Ἐνῶ δὲ ἐκεῖνη εἰσῆρχετο, ἡμεῖς, ὅπως κατ' οὐδὲν κινήσωμεν τὴν προσοχήν, ἐζητήσαμεν νὰ μᾶς ἐτοιμασθῇ πρόγευμα, καὶ ἅμα ἀνεχώρησεν ὁ θαλαμηπόλος, ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν μας, ἐστράφημεν πρὸς τὸ αὐτὸ δωμάτιον, οὗ ἡ θύρα εἶχε μείνει ἡμισηλωγμένη.

Ὅταν κατ' ἀρχὰς ἡ Κ. Σίγκλαιρ ἦλθεν εἰς τὴν θύραν ταύτην, καὶ εὐροῦσα αὐτὴν κλειστήν, ἐκτύπησεν, ἡ Μαίρη ἀνακιρτήσασα ἐσωθεν, ἔκραξεν

— Ἀ! Ἀδόλφε (τοῦτο ἦτον τοῦ Οὐίλλισωνος τὸ ὄνομα). Ἦλθατε τέλος πάντων! Πῶς ἐφοβούμην μακρὰν σας!

Ἀλλὰ μόλις ἀνοίξασα τὴν θύραν, εἶδεν, ἀντὶ τοῦ ὃν περιέμενε, τὴν μητέρα της αἰφνης ἐμπρὸς της, καὶ ψιθυρίσασα Ἡ μήτηρ μου! ἐδῶ ἡ μήτηρ μου! ἔμεινεν

ἐπὶ μίαν στιγμήν ἀκίνητος, καὶ ἅμα ἔπεσε λαιποθυμοῦσα.

Ἡ Κ. Σίγκλαιρ τῇ ἐδαψίλευσε πᾶσαν περιποίησιν, τῇ ἔβρεξε τὸ μέτωπον με ψυχρὸν ὕδωρ, τῇ ἔδωκε νὰ ὀτρυνθῇ ἀρώματα, καὶ τέλος τὴν ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν αἰσθησιν.

Ἡ Μαίρη τέλος συνῆλθε, καὶ ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλ' ἅμα εἶδε τὴν μητέρα της, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, καὶ κρύψασα τὸ πρόσωπον εἰς τὸ στήθος της, ἤρχισε νὰ κλαίῃ σφοδρῶς.

Ἡμεῖς δ' ἀπεσύρθημεν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου.

— Μητέρα, ἔλεγεν ἡ Μαίρη ὀλοφυρομένη, μητέρα, θέλεις ποτέ συγχωρήσει τὴν ὑπεύθυνον θυγατέρα σου; Μητέρα, σὲ βλέπω, καὶ δὲν σχίζεται ἡ γῆ νὰ με κρύψῃ; Ἡ ἀδικος προκατάληψίς σου κατὰ τοῦ Ἀδόλφου τὸν ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν, καὶ πολλάκις με παρσκίνει νὰ φύγωμεν. Ἀντέστην, ἀντεπολέμητα μ' ὅσας εἶχον δυνάμεις, ἀλλ' ἡ δύναμίς του εἶναι τυραννικὴ καὶ ἀκαταμάχητος ἐπ' ἐμέ. Ἰδοὺ πάλιν ἐγὼ εἰς τὸ στήθος σου, μητέρα. Ἀποφάσισε περὶ τῆς τύχης μου ὅπως θέλεις, ἀλλὰ μὴ μ' ἀφήτης ἀπὸ πλησίον σου. Σώσαί με, μητέρα, σώσαί με ἀπὸ ἐμέ αὐτὴν· καὶ ἂν θέλῃς νὰ μὴν ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου, δός μοι τὴν μητρικὴν σου συγχώρησιν.

— Φιλτάτῃ μου Μαίρη, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Σίγκλαιρ, ἀνοίγουσα εἰς αὐτὴν τὰς ἀγκάλας της· ἐγὼ πρέπει νὰ σοὶ ζητήσω συγχώρησιν ἐγὼ ἥτις μετὴν ἀναίτιόν μου ἐπιμονὴν ἐπέσυρα ἐπὶ σὲ πᾶσαν πικρίαν, ὥστε ν' ἀποφασίσῃς καὶ τὸ ἀπαίσιον τοῦτο κίνημα. Ὅποιαιδὴποτε καὶ αἱ ἦσαν αἱ προλήψεις μου, τίς ἀποβάλλω εἰς τὴν θέλησιν σου θυσιάζω τὴν ἐδικήν μου θέλησιν, τὴν κρίσιν μου εἰς τὴν κρίσιν σου.

— Ὅχι, μητέρα, διέκοψεν ἡ Μαίρη. Ἡ ἐδική σου θέλησις ἄς γίνῃ κατὰ πάντα, ἡ ἐδική σου κρίσις ἄς με ὁδηγήσῃ. Τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα τῆς παραφορᾶς σοὶ ὑπόχρεοι νὰ εἶναι καὶ τὸ τελευταῖον. Αἱ τύψεις τοῦ συνεισδότης ὅσας ὑπέρερα μέχρι τοῦδε, ἐξηγόρασιν κατὰ μέγα μέρος τὸ τραῦμα μου.

— Ἀλλὰ τὸ σφάλμα σου τοῦτο με φωτίζει περὶ τῶν αἰσθημάτων σου, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Σίγκλαιρ. Ἐγὼ ἐφρόνουν πάντοτε ὅτι δὲν ἠγάπας τὸν Οὐίλλισωνα, ὅτι τὸ νομίζεις μόνον· ἀλλ' ἤδη δὲν δύναμαι νὰ ἔχω πλέον περὶ τούτου ἀμφισβολίαν. Ἦδη ἐγνώριτα τί ἡ εὐτυχία σου ἀπαιτεῖ, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις μετὰ τὴν φυγὴν σου ὀπισθοδρομήσεις δὲν εἶναι δυνατὴ πλέον. Διὰ τοῦτο παύω πᾶσαν ἀντίστασιν, δίδω τὴν πλήρη συγκατάθεσίν μου εἰς τὸν γάμον σου μετὰ τοῦ Ἀδόλφου. Θέλεις τὸν νυμφευθῇ ὅχι ὡς φυγάς, ἀλλ' ἀπέναντι τοῦ κόσμου ὅλου, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς σου τὴν προστασίαν.

Ἡ Μαίρη ἔκυψε νὰ φιλήσῃ τῆς μητρὸς της τὴν χεῖρα, ὅχι, ὡς μοὶ ἐράνη, με ὅσην ζέσιν ἦτον ἐπόμενος, ὅταν ὁ Ἐδουάρδος εἰσορμήσας,

— Ὅχι, ἀνέκραξε, τοῦτο δὲν θέλει γίνε ποτέ. Ἀποσύρατε τὴν συγκατάθεσίν σας, Κυρία Σίγκλαιρ.

Ἡ Μαίρη, ἅμα ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ἐδουάρδου, ὠχρίασεν, ἠρυθρίασε μετὰ ταῦτα, καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ σφοδρῶς, τέλος δὲ ἀπὸ δάκρυα πνιγομένη, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς της, ἣτις ἐκλαδοῦσα τοῦτο

ὡς ἔκφρασιν τῆς λύπης τῆς διὰ τοῦ Ἐδουάρδου τὴν ἀντίστασιν καὶ τὴν τόλμην,

— Κύριε Μορλέϋ, τῷ εἶπεν ἤρθε πάντοτε δυσμενὴς πρὸς τὸν Ἀδόλφον, καὶ ἴσως ἐξ αἰτίας ὑμῶν συνέλαβον καὶ ἐγὼ ἄδικα πρὸς αὐτὸν αἰσθήματα. Δὲν ἤξεύρω τίς περίστασις σὰς καθιστᾷ μάρτυρα τῆς παρούσης ἡμῶν θέσεως. Ἀλλὰ κρίνατε καὶ ὑμεῖς ἂν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ τὴν συγκατάθεσίν μου, διὰν μάλιστα οὐδένα λόγον ἔχω πρὸς τοῦτο.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος. Ἄν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῆς σωτηρίας τῆς Μαίρης, ἡ ἐπέμβασις μου ἤθελεν εἶσθαι ἀναμφιβόλως αὐθάδεια. Ἀλλ' ἤδη ἡ ἐμὴ θέσις εἶναι δευτερεύουσα θεωρία. Ἡ Μαίρη καὶ ἀκουσα ἔπρεπε νὰ σωθῇ ὁ Οὐίλλισων εἶναι εἰς τὴν φυλακὴν.

— Εἰς τὴν φυλακὴν! ἀνέκραξεν ἡ Μαίρη, καὶ ἀκτίς εὐγενοῦς ἀγανακτήσεως ἐπέλαμψεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της. — Ὑμεῖς, κύριε, ἐπράξατε τοῦτο;

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ἐδουάρδος μετ' ἐμβριθείας καὶ γλυκύτητος ἐνταυτῷ, θωρακισθῆτε μὲ δύναμιν, καὶ εὐχαριστήσατε τὸν θεὸν ὅτι ἔσωσεν σὰς εἰς τοῦ βαρὰθρου τὸ χεῖλος. Ὁ Οὐίλλισων εἶναι αἰσχυρὸς ἀπαταιῶν...

— Κύριε Ἐδουάρδε!... ἠθέλησε νὰ εἴπῃ ἡ Μαίρη.

— Κυρία, διέκοψεν αὐτὸς, πιστεύσατε ὅτι ὕδριν ποτέ κατ' οὐδενὸς δὲν ἐπρόφερα δωρεάν ὅ,τι εἶπα περὶ τοῦ Οὐίλλισωνος τοῦτο καὶ εἶναι. Σὰς εἶπεν ὅτι εἶναι στρατηγὸς Ἰνδοῦ ἡγεμόνος, ὅτι ἔχει ἀπέραντα κτήματα εἰς Ἰνδίας, σὰς εἶπε τέλος ὅτι σὰς ἀγαπᾷ αἰσχυρῶς σὰς ἠπάτησεν.

— Ἀλλὰ, κύριε... ἐπρόφερε πάλιν ἡ Μαίρη.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ ἤξεύρετε τί εἶναι; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐδουάρδος εἶναι κακοῦργος, ὅστις ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὰς φυλακὰς τῆς Ἰρλανδίας, ὅστις ἐλήστευτε τὸν πατέρα τοῦ Ἑρρίκου Μακκόλεν, καὶ ὅστις σὰς ἐνυμφεύετο μόνον διὰ ν' ἀρπάσῃ τὴν προικὰ σας καὶ νὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ.

— Κύριε Ἐδουάρδε, εἶπεν ἡ Μαίρη ἐπισήμως ἐγειρομένη. Περὶ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς εὐθύτητος τῆς καρδίας σας οὐδέποτε ἀμφιβάλλον, οὐδὲ τὴν στιγμήν ταύτην ἀμφιβάλλω ἀκόμη. Ἡξεύρω ὅτι ὅσα λέγετε τὰ πιστεύετε ἤξεύρω ὅτι εἰς ὅλας τὰς πράξεις σας εἶναι ἀξιεπαινος ὁ σκοπὸς σας. Ἀλλὰ κατὰ τοῦ Ἀδόλφου εἶσθε προκατειλημμένος, καὶ αἱ κατ' αὐτοῦ προλήψεις σας σὰς ἐκίνησαν εἰς πρᾶξιν ἀδίκαιον λόγητον, δι' ἣν σὰς συγχωρῶ, ἀφορῶσα εἰς τὴν πρόθεσίν σας, δι' ἣν ἡ καρδιά σας θέλει μεταμεληθῇ καὶ ἣν θέλετε σπεύσει νὰ διορθώσῃτε.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδουάρδος, τολμῶ ὅχι τὴν συγγνώμην σας νὰ ἐπικαλεσθῶ, ἀλλὰ τὴν εὐγνωμοσύνην σας ν' ἀπαιτήσω. Ἡ περίστασις εἶναι τόσον ἐπίσημος, ὥστε οὐδ' αὐτὸς ὁ φόβος μὴ ἐπισύρω τὴν ὀργὴν σας ἐτι μᾶλλον δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ σὰς ὁμολογήσω, ὅτι πάντοτε, πάντοτε εἶχον ἐφ' ὑμῶν ἐστηρικμένον τὸ βλέμμα, ὅτι ἐβλεπον μετ' ἐγκαρδίου θλίψεως τὴν ἐλάμβανεν ἐπὶ τοῦ πνεύματός σας ἐπιβρόχην ὁ Οὐίλλισων, καὶ ἡ ἀνεξήγητος ἀποστροφή ἦν αὐτὸς μοι ἐπέπνεεν, ἀποστροφή ἀναίτιος, ἐὰν θέλητε μοι ἐφαίνετο ὡς φωνὴ τῆς καρδίας μου, ἀναγγέλλουσα κίνδυνον ἄγνω

στον ὅστις ἐπεκρέματο ἐφ' ὑμῶν. Πολλάκις, δὲν θέλω νὰ σὰς τὸ ἀποκρύψω, ἠθέλησα νὰ μεταδώσω τὰς ἐντυπώσεις μου καὶ εἰς τὴν μητέρα σας, καὶ κατάρθωσα μάλιστα τοῦτο. Ἀλλ' ἐπειδὴ λόγους δὲν εἶχον ὅπως μεταβάλω τὰς ἐντυπώσεις εἰς πεποιθήσεις, καὶ ἐβλεπον ὅτι ὡς σκοτοδινίῳσα ἐτρέχετε πρὸς ὅ,τι ἐνόμιζον ὀλεθρὸν σας, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ χεὶρ ἥτις νὰ σὰς ἀναχαιτίσῃ, ἀπεφάσιτα ν' ἀποπειραθῶ παντὸς τρόπου πρὸς σωτηρίαν σας, — πεπεισμένος ὢν, καὶ δὲν τὸ ἀρνούμαι, οὐδὲ νομίζω ὅτι ἀπατῶμαι, — ὅτι αἱ ἀλύσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου εἶχον δεσμεύσει τὴν φαντασίαν μᾶλλον ἢ τὴν καρδίαν σας, ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω ἂν δι' αὐτῆς δὲν ἦτον δυνατόν νὰ καταπολεμηθῇ ἐκείνη, καὶ περὶ ἐμοῦ περιβλεψάμενος, ἀνεκάλυψα τὸν Ἑρρίκον Μακκόλεν, ὅστις τὴν ψυχὴν ἀτενῇ ἔχων πρὸς ὑμᾶς, ἐξῆ λατρεύων σας μετ' εἰλικρινεστάτης ἀφοσιώσεως. Διὰ τῶν αἰσθημάτων του τὴν εὐγένειαν, διὰ τὰ κοσμοῦντα αὐτὸν προτερήματα, τὸν ἐθεώρουν ὡς ἄξιον τῆς ὑμετέρας ἐκλογῆς, καὶ τὸ σχέδιόν μου ἦτον νὰ συμμαχήσω μετὰ τῆς μητρὸς σας, καὶ ν' ἀντιτάξωμεν τὴν ἐνάρετον, τὴν ἀγαθοποιὸν ἐπιβρόχην τοῦ Ἑρρίκου εἰς τοῦ ἄλλου τὴν ἀποτρόπαιον. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἤθελον νὰ ἐρευνήσω ὅλα τὰ ἀρορῶντα ἐκείνον εἰς τὸν ἐμελλε νὰ ἐμπιστευθῇ ἡ τύχη σας, καὶ βλέπων ὅτι τὸ διπλοῦν αἰσθημα τῆς θλίψεως διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, καὶ τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἔρωτός του, δὲν ἐθεώρει ἄνευ ἐλπίδος ἀφ' οὗτου περιηλθεν εἰς πενίαν, τὸν καθίστα ἀνίκανον νὰ σκερθῇ καὶ νὰ πράξῃ τι περὶ ἑαυτοῦ, ἀπεφάσιτα, μεταβαίνων εἰς Γερμανίαν, ὅπου μ' ἐκάλεον μηχανικαὶ τινες ἐργασίαι, νὰ ἐρευνήσω ἂν ἡ περιουσία τοῦ Μακκόλεν ἀπώλετο ἀμετάστρεπται.

Εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἀνοδέρου, ὅπου διέτριβον πρό τινας, εἶχε συλληφθῇ συντροφία παραχαρακτῶν, ἥτις, ὡς ἐκ τῶν ἀνακρίσεων κατεφάνη, εἶχεν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Γερμανίας διακλαδεύσεις διὰ τοῦτο ἐγίνετο πολὺς περὶ αὐτῆς λόγος, καὶ οὕτως ἐμαθον ὅτι μετὰ τῶν ἀνταποκριτῶν της ἦν καὶ τις Πολωνὸς κόμης Ἀλσίνσκης καλούμενος. Τοῦτο διήγειρεν ἀμέσως τὰς ὑποψίας μου, μὴ εἶναι αὐτὸς ὁ ληστὴς τοῦ Μακκόλεν. Ἐσπευσα λοιπὸν νὰ καταθέσω εἰς τὴν ἀνάκρισιν ὅ,τι περὶ τοῦ κακούργηματος ἐκείνου ἐγνώριζον, καὶ τὸ δικαστήριον ἐζήτησε περὶ τούτου ἐνώπιόν μου τὸν ἀρχηγὸν τῆς συμμορίας. Ὁμολόγησε δ' οὗτος ὅτι ὁ ληστεύσας τὸν Μακκόλεν ἦτον τῷ ὄντι ὁ Ἀλσίνσκης αὐτὸς, ὅστις οὔτε κόμης ἦτον οὔτε Πολωνὸς, ἀλλὰ λαθρέμπορος τις Ἀμερικανὸς ἐκ τοῦ Καναδά, Τὸμ Γραίγγ καλούμενος, ὅτι δ' ἐσυλλήφθη ἐν Ἰρλανδίᾳ καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον βίου δεσμῶ ἐπὶ κλοπῇ διὰ βίβλους καὶ ἀποπείρα φόνου, δραπετεύσας δ' ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, διέτριβεν ἄλλοτε ἀλλὰ ποῦ, ἐπ' ἐσχάτων δ' ἐν Λονδίῳ, συνεχῶς μεταβάλλων ὀνόματα, εἰς τὰς μετ' αὐτῶν δὲ σχέσεις του ὑπογράφων τὴν Πολωνικὴν ἐκείνην ψευδωνυμίαν. Παρουσιάσθησαν δὲ καὶ διάφοροι ἐπιστολαὶ αὐτοῦ μετὰ δ' ἄλλων μία, ἐκ Λονδίνου γεγραμμένη, ἣν ὁ ἀνακριτὴς μοι ἐπέτρεψε νὰ κρατήσω. Ἰδοὺ αὐτή:

« Διὰ τριῶν ἀκόμῃ ἐν Λονδίῳ ἡ θέσις δὲν μοι φαίνεται πολλὰ ὑγιεινὴ διὰ τὴν κρᾶσίν μου, καὶ ἀπο-

στρεφόμενος πᾶσαν πολυπραγμοσύνην, μάλιστα τὴν ἀστυνομικὴν, ἤθελον ἤδη πλῆει πρὸς τὴν Καλλιφορνίαν, τὸν χρυσὸν παράδεισον τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀστυνομικῆς ἀνοχῆς, ἂν δὲν εἶχον ἀπαντήσῃ καθ' ὁδὸν μίαν ἐπιχείρησιν ἐπικερδεστάτην διὰ τὴν ἐταιρίαν. Παρελόγισται μίαν χρυσότραφῃ κληρονόμον, καὶ ἂν ἀργήσω νὰ τὴν ἀρπάξω, κάμμιαν ἡμέραν θὶ μ' ἀρπάτῃ ἐκείνη ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ λησμονήσω νὰ ἐξατραλίσω τὴν προῖκα, ἣτις εἶναι τετραράκοντα χιλιάδων λιρῶν, καὶ ἣτις κατὰ τὰς συμφωνίας μας ἐμβαίνει εἰς τὰ κοινὰ κέρδη. Εἰς τὴν Καλλιφορνίαν νομίζω περιττὸν νὰ συνοδευθῶ ἀπὸ τὴν Κυρίαν κόμησαν, καὶ, ἂν θέλετε, τὴν ἀφίνω μετὰ τῶν ἐταιρικῶν κτημάτων. Ἐν τούτοις στείλατέ μοι διςχιλίαις λίρας, οὐχὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων, διότι ἐδῶ ὑπάρχουν ὀξείαι ρίνες. Αὐταὶ θὰ εἶναι τὸ σπέρμα τὸ μέλλον νὰ βλαστήτῃ εἰς καταπλάσιον. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπολογιζόμεθα.

Ὁ Κόμης Ἀλσίνσκης. »

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ, ἰδέτε ἂν δὲν γνωρίζετε τὴν γράψασαν χεῖρα.

Ἡ Μαίρη ἤρπασε τότε τὸ ἐγγράφον, καὶ ἐρρίψεν ἐπ' αὐτὸ τὰ βλέμματα. Ἀλλ' ἐν τῷ ἄμα ὠχρίασεν, ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ἀπῆκε τὴν ἐπιστολὴν νὰ πέτῃ καὶ ἐκάλυψε μὲ τὰς χεῖρας τοὺς ὀρθογώνιους τῆς.

Τὴν αὐτὴν ἐνσώπιον ἀπετέλεσε καὶ εἰς ἐμέ, ἡ θέα τοῦ γράμματος τούτου ἔρριξα, διότι μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀναγνωρίζω τὴν γραφὴν τοῦ Οὐίλλισων, καὶ ἠθέλησα νὰ ζητηθῶτι πληροφορίαι περὶ τῆς μορφῆς καὶ τῶν φυσικῶν χαρακτηρισμῶν τοῦ γράψαντος. Ἀλλ' οἱ συνωμῶται τῶν κακούργων τοῦ ἐξ, τὸν ἐγνώριζον πρωτοπικῶς, καὶ κατέθεσαν ὅτι μετ' αὐτοῦ εἶχον σχετισθῆ διὰ τινος συνεταίρου τῶν, κακοικοῦντος εἰς Ἰρλανδίαν.

Ἡ πρώτη μου προσπάθεια ὑπῆρξε νὰ ἐξατραλίσω ἐπὶ τοῦ ἀνευρεθέντος ταμείου τῆς κακούργου ἐταιρίας τὴν κλαπείσαν οὐτίαν τοῦ Μακκόλεν, καὶ τοῦτο ἠτύχησα νὰ κατορθώσω εὐκόλως, βοηθηθεὶς ἀπὸ τὴν πλήρη ἐξομολόγησιν ἑνὸς τῶν παραχαρὰκτῶν. Μετὰ ταῦτα δέ, ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διέβην δι' Ἰρλανδίας, κομιστῆς διακοινώσεων τῆς Ἀνοδικῆς ἀστυνομίας πρὸς τὴν τοῦ Δουβλίνου, ἣτις ἀμέσως ἐνήργησε τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰρλανδοῦ συνενόχου τῶν παραχαρὰκτῶν. Οὗτος δὲ ὡμολόγησεν ὅτι ὁ ψευδοκόμης ἐκεῖνος ἦτον τῷ ὄντι ὁ Ἀμερικανὸς λαθρέμπορος Κραίγγη, ὁ δραπετεύσας ἀπὸ τὰς Ἰρλανδικὰς φυλακάς, ἀλλ' ὅτι δὲν δύναται ἤδη νὰ εἰπῇ ποῦ εὐρίσκεται, διότι μετὰ τὴν κλοπὴν τοῦ Μακκόλεν ἄπαξ μόνον ἔλαβον ἐπιστολὴν παρ' αὐτοῦ, εἰς ἣν εἶχε παραλείψει νὰ σημειώτῃ πόθεν ἔγραψεν, ὑπογράφετο δὲ οὐχὶ πλέον Ἀλσίνσκης, ἀλλὰ Οὐίλλισων.

Τότε ὑπεσχέθην ἐγὼ εἰς τὴν ἀστυνομίαν νὰ τῇ βοηθήσω πρὸς σύλληψιν αὐτοῦ, καὶ ἀφ' οὗ ἐλήφθησαν αἱ καταθέσεις τοῦ Ἰρλανδοῦ ἐταίρου, συγχρόνως δὲ καὶ αἱ τοῦ διευθυντοῦ τῆς φυλακῆς, ἀφ' ἧς ὁ λεγόμενος οὗτος Οὐίλλισων ἐδραπέτευσε περὶ τῶν φυσιογνωμικῶν αὐτοῦ χαρακτηριστικῶν, ἐξεδόθη ἐνταλμα συλ-

λίσφειας, ἐπιδοθὲν εἰς ἐμέ· οὕτως ἐλέγχων τὴν βραδύτητα τῶν σιδηροδρόμων, ἔτρευδον εἰς Λονδίον, ἔπου ἤλπιζον νὰ φθάσω ἐν καιρῷ ὅπως σὰς σώσω, ὅταν καθ' ὁδὸν σὰς ἀπῆντητα.

Ἐδῶ ὁ Ἐδουάρδος πύσας τὸν λόγον ἐπερίμεινε. Ἀλλὰ τὴν σιωπὴν διέκοπτον μόνοι τῆς Μαίρης οἱ ὀλοφυρμοί. Τέλος ἡ Κυρία Σίγκλαιρ ἐκτείνουσα αὐτῇ τὴν χεῖρα,

— Ἡ Μαίρη, εἶπε, δὲν ἔχει πατέρα οὐδ' ἀδελφὸν νὰ τὴν προστατεύῃ. Ἐπράξατε μετ' εὐγενικῆς ἀφοσιώσεως ὅ,τι οὐδ' ἀδελφὸς ἠθέλεε πράξει. Τὴν ἐπιστατεύσατε κατ' αὐτῆς τῆς ἰδίας. Ἀπεκτῆτατε ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου αἰώνια καὶ πάσης ἀμοιβῆς κρείττονα δικαιώματα, καὶ πέπεισμαι ὅτι καὶ ἡ Μαίρη μου, ἐξελθοῦσα ἤδη τῆς ὀλεθρῆς ἀπάτης τῆς συνεπικυροῦ τοὺς λόγους μου τούτους.

Ἡ Μαίρη ἐξέτεινε τότε καὶ αὐτὴ δειλῶς τὴν χεῖρά τῆς πρὸς τὸν Ἐδουάρδον, καὶ ἐν μέσῳ τῶν δακρύων τῆς διέλαμψε μειδίαμα εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς, ὡς ἡ πρώτη αἰτίς τοῦ ἡλίου μετὰ τοῦ χειμῶνος τὸν ὄμβρον.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος, δὲν θεωρῶ ἀκόμη ὅτι ἰτελείωσεν ὡς ἐδῶ ἡ ἀποστολὴ οὐδὲ τὸ καθήκόν μου. Ὅτι ἐμάκρυνε τῆς δυστυχίας ὁ κίνδυνος δὲν ἀρκεῖ, ἂν δὲν ἰδῶ παγιουμένην τὴν εὐτυχίαν σας. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐκρίνω τῆς ἀγνῆς καρδίας σας μέχρι καὶ τῆς μνήμης αὐτῆς τοῦ κακούργου, ἀλλὰ πρέπει, πρὶν ἢ λάθῃ καιρὸν νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος ὅποια αἰσθήματα, ἐξαπατηθεῖσα, ἐτρέφετε πρὸς αὐτόν, νὰ ἴδῃ ὅτι τὰ διεδέχθησαν ἄλλα, ὑμῶν ἀξιώτερα. Σὰς εἶπα ὅτι σὰς ἀγαπᾷ, ὅτι σὰς λατρεύει μ' ὅλην τὴν δύναμιν ἀγνῆς καρδίας καὶ εὐγενοῦς ὁ Ἑρρίκος. Εἶναι ἄξιος τῆς ἀγάπης σας. Πιστεύατέ μου! Δότε τῷ ὁσπινεὺς εὐδαιμονίαν μόνος ὁ Θεὸς δύναται συνήθως νὰ δώτῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Δότε τῷ τὴν χεῖρα καὶ . . . τὴν καρδίαν σας.

Ἀλλ' ἡ Μαίρη, ἥς τὸ πρόσωπον εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ τινος νὰ φαιδρύνεται, διὰ μιᾶς ἐρρίφθη παλιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς, καὶ μετὰ σπῆμα ἀπελπισίας.

— Μητέρα, μητέρα, ἔλεγε, συγχώρητόν μοι, μητέρα, δι' ὅτι ἐπράξα. Τὸ βλέπω δὲν εἶμαι ἀξία ν' ἀτανίζω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ὅλοι μὲ περιφρονοῦσι. Δὲν μοὶ μένει εἰμὴ ν' ἀποθάνω.

Ἡ μήτηρ τῆς τὴν ἐτραύγειν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κλαίουσα, ὁ δὲ Ἐδουάρδος, προτερχόμενος πρὸς αὐτήν, ὡς προτέρχεται ὁ ἰατρός πρὸς τὸν ἀσθενή,

— Κυρία, τῇ εἶπε, διατί τὰς πικρὰς ταύτας λέξεις; διατί σπαράττετε τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς σας; Ἀνδυστυχῶς παρεσύρθη ἡ κρίσις μᾶλλον ἢ ἡ καρδία σας ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἀλλ' ἡ τύχη σας ἐπιφυλάττει μᾶλλον εὐδαιμον, καὶ τοῦ Μακκόλεν ἡ ἀφοσίωσις θέλει ἐξαλείψει καὶ τὸ ἐσχάτον νέφος ἀπὸ τοῦ μετώπου σας;

— Τὸν Μακκόλεν! ἀνέκραξεν ἡ Μαίρη, διακοπτομένη ἀπὸ ὀλοφυρμούς. Τί ἔχω ἐγὼ μὲ τὸν Μακκόλεν, εἶμαι, εἶμαι λοιπόν, εἶμαι τῷ ὄντι, τὸ σκόδαλον τῆς ἀνθρωπότητος ὥστε νὰ μὲ ρίπτετε εἰς τὸν πρῶτον ὅστις τόχῃ ἐμπρὸς σας; Ποῖον δικαίωμα ἔχετε νὰ μοὶ ὁμιλήτε περὶ τοῦ Μακκόλεν. — ὦ! μητέρα, μητέρα!

Καὶ ῥιφθεῖσα εἰς τὸν κόλπον τῆς μητρός της, ἤρ-
χιτε νὰ δλορύρηται σπασμωδικῶς.

Τότε εἶδα τὸν Ἐδουάρδον ἀπὸ μεγάλην ταραχὴν
κυριευθέντα. Εἰς τὸ μέτωπόν του κατέβη νέφος με-
λαγχολικῆς σκέψεως· τὸ πρόσωπόν του μετέβαλλε
χρώματα, καὶ οἱ χαρακτηρισ αὐτοῦ ἐξέπραζον ἐνα-
γώνιον δισταγμόν. Τέλος, ὡς καθ' ἑαυτὸν ὁμιλῶν,

— Τὰς πράξεις μας, εἶπε, διευθύνει ἡ μύσφ ἡμῶν
φρόνησις, μέχρις οὗ ὁ Θεὸς πέμπων τὰς περιστάσεις,
μᾶς ἀναγγεῖλῃ τὰς θείας αὐτοῦ βουλὰς. Ἦδη δὲ βλέ-
πω προφανῶς ἡ θέλησίς του εἶναι νὰ ὁμιλήτω. Πρέ-
πει νὰ ἐπαναφέρω, ὦ Μίρρη, εἰς τὴν δυστυχῆ τε-
ταραγμένην καρδίαν σου τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὑπόληψιν.

Ἐγὼ δικαίωμα, καὶ ἐγὼ καθήκον νὰ ἐπιμείνω ὅπως
δεχθῆς σύζυγον, εὐγενῆ τὴν ψυχὴν, πνέοντα
εἰλικρινῆ ἀγάπην πρὸς σέ, μόνον ἔχοντα τῆς ζωῆς του
σκοπὸν νὰ θυσιάσῃ πᾶσαν τὴν εὐτυχίαν του εἰς τὴν
ἐδικήν σου· ὅπως τὸν ἀγαθὸν δεχομένη Ἐρρίκον, ἐπα-
ναφέρῃς τὴν γαλήνην εἰς τὴν καρδίαν σου, ἐξασφαλί-
σης τὴν ὑπόληψιν τῆς κοινωνίας, ἣν, παρασυρθεῖσα
ὑπὸ τοῦ ἀπαταιώματος ἐκείνου διεικδύμευτας, καὶ πρὸ
πάντων ἐξασφαλίσῃς τὴν ἰδίαν σου ὑπόληψιν πρὸς
σὲ αὐτήν. Τὸ δικαίωμα, τὸ καθήκον τοῦτο, — καὶ
ἡ Κυρία Σίγκλαιρ ἄς μὲ συγχωρήτῃ ὅτι τὸ ἀπεισιώ-
πησα μέχρι τοῦδε, — εἶναι . . . ὅτι εἶμαι ἀδελφός σου.

— Ἀδελφός μου! ἀνέκραξεν ἡ Μίρρη, μείνασα
ὡς ἀπολελιθωμένη.

— Τί λέγετε, κύριε Μόρλεϋ; ἠρώτησεν ἡ Κυρία
Σίγκλαιρ, βλέπουσα μὲν ὅτι ὠμίλει σπουδάζων, ἀλλὰ
μὴ δυνάμενη νὰ ἐννοήσῃ τί ἤθελε νὰ εἰπῇ.

— Τὸ ἐγγράφον τοῦτο θέλει σὰς δώσῃ πᾶσαν
ἐξηγήσιν, ἀπήντησεν ὁ Ἐδουάρδος. Ἀλλ' ὀρεῖλω νὰ
σπεύσω εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἣτις περιμένει παρ' ἐμοῦ
τὰς περαιτέρω διασαφήσεις περὶ τοῦ κακούργου.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐξῆλθε μετ' ἐμοῦ, ἀφείς τὴν
τελευταίαν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς του εἰς τὰς χεῖρας
τῆς ἐκπεπληγμένης Κ. Σίγκλαιρ, τῆς μόνῃς γυναικὸς
ἐπὶ τῆς γῆς, ἣτις εἶχε συμφέρον νὰ μὴ ὑπῆρχεν ἐκείνη
ἡ ἐπιστολή.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα, οὐεῖς, ὅστις τόσον
παρτηρεῖτε, δὲν δύνασθε νὰ μᾶς εἰπῆτε πόθεν τὰ δά-
κρυα καὶ ἡ βίβλη ἐκείνη θλίψις τῆς Μαίρης, ὅταν ὁ
Ἐδουάρδος τῇ ἐπρότεινε νὰ νυμφευθῇ τὸν Ἐρρίκον;
Τί; ἠσθάνετο εἰς τὴν καρδίαν της ἴσως ἀκόμη φωνὴν
τινα ὑπὲρ τοῦ Οὐίλλισωνος;

— Τοῦτου, ἀπήντησα ἐγὼ, καὶ ἡ ὑπόνοια μόνη
εἶναι ὕbris καὶ πρὸς τὸν νοῦν καὶ πρὸς τὴν καρδίαν της.
Ἄλλο αἰτήμα πρὸς αὐτὸν δὲν τῇ ἐμείνεν εἰμὴ ὁ βδε-
λυγμὸς δὲν ἐμπνέουσι τὰ ἀκῆθάρτα ἐρπετὰ, καὶ ἡ
φρίκη εἰς τὴν ἀνάμνησιν ὅτι εὐρέθη εἰς συνάφειαν μετὰ
τοῦ περιφρονητοῦ τούτου ὄντος.

— Λοιπὸν ἀπεστρέφετο τὸν Ἐρρίκον; ἠρώτησε
πάλιν ἡ Ἀγλαΐα.

— Ἐξ ἐναντίας, ἀπεκρίθην. Συμπάθειαν καὶ εὐ-
μένειαν πρὸς αὐτὸν παρετήρησα ἐκ μέρους της πάντοτε.

— Λοιπὸν πόθεν, ἐπέμεινεν ἐκείνη, ἡ τόση της
δυσἀρέσκεια, ὅτι ὁ Ἐδουάρδος τῇ ἐπρότεινε νὰ τὸν νυμ-
φευθῇ.

— Πόθεν; ἀπήντησα. Ἀ! ἴσως τὸ ἐννοήσωμεν
μέχρι τέλους.

Ἡ Ἀστυνομία λοιπὸν, ἐξηκολούθησα, λαβοῦσα παρὰ
τοῦ Ἐδουάρδου πάσας τὰς ἀναγκαῖας πληροφορίες,
καὶ ἀναγνώρισα τὴν ταυτότητα τοῦ Οὐίλλισωνος
μετὰ τοῦ λαθρεμπόρου Κραίγγ, διέταξε τὴν ἀπο-
πομπὴν αὐτοῦ εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὅθεν εἶχε ἀραπε-
τεύσει. Ὅταν δ' ἡμεῖς μετὰ μίαν ὥραν ἐπεστρέψαμεν
εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Βασιλικῶν Ὀπλῶν, εὕρομεν
ὅτι ἡ Μαίρη ἠσθάνει. Ἡ δὲ Κυρία Σίγκλαιρ, ἀποδίδουσα
εἰς τὸν Ἐδουάρδον τοῦ πατρὸς του τὴν ἐπιστολὴν,
τῷ ἠνέωξε μητρικῶς τὰς ἀγκάλας.

— Ἐλπίζω, Κυρία, τῇ εἶπεν αὐτὸς, ὅτι ἐγκρί-
νετε τὴν συμβουλὴν μου πρὸς τὴν Μαίρην, καὶ ὅτι
θέλετε μεταχειρισθῇ τὴν ἐπιρροήν σας ὅπως τὴν
πείσωμεν.

— Ἀναγνώριζω, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Σίγκλαιρ, ὅτι ἡ
ἀδελφικὴ μέριμνα ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας της σὰς ὑπηγό-
ρευσε τὴν συμβουλὴν ταύτην, ἥς ἐκτιμῶ τὴν φρόνησιν,
καὶ ἣν ἤθελον συνδράμει μετὰ πάσης δυνάμεως, ἂν
τὴν ἐφρόνουν ἤδη ἐκτελεσθῇ ὡς ἄλλοτε. Ἀλλ' ἤδη
αἱ περιστάσεις μετεβλήθησαν. Εἰς τὸν Ἐρρίκον ἀπε-
δόθη τοῦ πατρὸς του ὁ μέγας πλοῦτος, καὶ . . .

Ἡ Κυρία Σίγκλαιρ διεκόπη δισταζούσα, ὁ δὲ Ἐδουάρ-
δος, λαβὼν ἀπὸ τοῦ χαρτοφυλακείου του ἐγγράφον,
ὃ εἶχε συντάξῃ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τῆς
πόλεως ἐκείνης ἐξερχόμενος τῆς ἀστυνομίας, τὸ ἔθε-
σεν ἐμπρὸς της, λέγων,

— Ἴδου ἡ ἀπόκρισίς μου.

Τὸ ἐγγράφον περιεῖχεν ὅτι ὁ Ἐδουάρδος δίδει εἰς
προῖκα εἰς τὴν ἀδελφὴν του Μαίρην πᾶσαν τὴν πε-
ριουσίαν, ὅση τῷ περιῆλθε κληρονομικῶς ἀπὸ τὸν πα-
τέρα του.

— Φίλτατε υἱέ, ἀνέκραξεν ἡ Κ. Σίγκλαιρ, λαμ-
βάνουσα αὐτὸν ἐκ τῶν δύο χειρῶν, ἡ γενναϊότης σου
εἶναι θαυμαστοῦ ἀνωτέρα. Δέχθητι δὲ ἐμοῦ τὴν εὐγνω-
μοσύνην τῆς Μαίρης· ἀλλὰ καὶ πρὶν ἢ τὴν συμβουλευ-
θῶ, ἀναλαμβάνω νὰ σ' εἰπῶ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ
δεχθῇ τὴν εὐγενῆ προσφορὰν σου. Ἡ εὐτυχία τοῦ
ἀδελφοῦ της, σοὶ τὸ λεγῶ ἐκ μέρους αὐτῆς, δι-
ότι τὴν γνωρίζω, θέλει εἶσθαι ἡ μεγαλητέρα της
εὐτυχία.

— Τὴν ἀνητίν σας τὴν περιέμενον, εἶπεν ὁ Ἐ-
δουάρδος, καὶ αὐτὴ σὰς ἐξηγεῖ διατί πρὸ τοσούτου και-
ροῦ ἐπιώπων περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς γεννήσεώς μου.
Ἀλλ' ἤδη εἶχον λόγον, μὴ μ' ἐρωτᾶτε ποῖον, νὰ
φρονήσω ὅτι ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ αὐτὸ ἡ Μαίρη. Ἀν
ἀληθῶς κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας μου, θέλετε τὴν
ἱκετεύσει ἐκ μέρους μου, ὅταν εἶναι εἰς στάσιν νὰ
σὰς ἀκούσῃ, νὰ μὴ καταστρέψῃ διὰ τῆς ἀρνήσεώς
της τὴν μόνην μου εὐτυχίαν. Εἰπάτε τῇ ὅτι ἂν
δὲν θελῇ νὰ δεχθῇ τὴν ἀδελφικὴν προσφορὰν μου,
δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ τὴν κληρονομίαν μου μετὰ
θάνατόν μου! Ἀς σκεφθῇ αὐτοῦς μου τοὺς λόγους.

Ἀλλὰ καὶ αἱ λέξεις αὗται, ὅσον τρομερὰν ἐννοιαν
καὶ ἂν ἐραίνοντο περιέχουσαι, δὲν ἐπείσαν ἀκόμη τὴν
χυρίαν Σίγκλαιρ. Εἶναι περιττὸν νὰ σὰς εἰπῶ ὅσους
λόγους, ὅσας παρακλήσεις μεταχειρίσθῃ μετὰ τῆς

μεγίστης αὐταπαρνήσεως· ἀλλὰ ματαίως! Ὡστε ὅταν ἡ κατάρτασις τῆς υἱείας τῆς Μαίρης ἐπέτρεψε ν' ἀναχωρήσωμεν, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο οὐδέτερον μέρος εἶχεν ἐνδώσει ἀκόμη, εἶχεν ὁμως μείνει συμπεφωνημένον ὅτι ἡ Μαίρη θέλει νυμφευθῇ τὸν Ἑρρίκον. Καὶ αὐτὴ δὲ, ὅταν ἡ μήτηρ τῆς ἐζήτησε νὰ τὴν προτρέψῃ ἐκ νέου εἰς τοῦτο,

— Μὴ μὲ συμβουλευέσθε, μὴ μ' ἐρωτᾶτε, εἴπε, νέα δάκρυα χύνουσα. Ἡ κεφαλὴ μου δὲν δύναται νὰ συνάψῃ ἰδέας· κενὸν εὐρίσκω εἰς αὐτὴν, κενὸν καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου· μὴ μ' ἐρωτᾶτε· κρίνατε, ἀποφασίσατε, πράξατε περὶ ἐμοῦ ὅ,τι θέλετε.

Ὡτὼ τὴν ἐπαύριον ἀπὸ πρωίας ἐπιστρέψαμεν εἰς Λονδίνον.

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ Ἐδουάρδου καὶ ἐμοῦ ἦτον νὰ σπεύσωμεν πρὸς τὸν Ἑρρίκον Μακκόλεν, ὃν εὗρομεν ἐλαφρῶς ἀσθενοῦντα. Ὁ Ἐδουάρδος τῷ ἀνῆγγειλε τὴν χαροποιὸν εἰδήσιν τῆς ἀνευρέσεως τῆς περιουσίας του. Ἰδὼν δὲ ὅτι μετρίαν ἐπ' αὐτοῦ ἀπετέλει ἐντύπωσιν,

— Ἀλλὰ, τῷ εἶπε, δὲν νομίζεις ὅτι ἡ εὐτυχία αὕτη δύναται νὰ σοὶ ἐπιπεδώσῃ τὴν ὁδὸν πρὸς ἄλλην μεγαλητέραν.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἀτενῶς βλέπων τὸν Ἐδουάρδον, ὡς νὰ μὴν ἐννόει. Τέλος δὲ βίβησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του,

— Φίλε, φίλτατε φίλε, ἀνέκραξεν, ἐν ᾧ δάκρυα ἐξώρμησαν ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμούς του, νομίζεις ὅτι τοιαύτη μακαριότης δύναται ποτὲ νὰ δοθῇ εἰς ἐμέ;

Νομίζεις; . . . δύναμαι; . . . δύναμαι νὰ τολμήσω ν' ἀποβλέψω εἰς τὴν Μίτς Σίγκλαιρ ποτέ; Ἀλλ' ὄχι! μὲ χλευάζεις, σὺ μοὶ λέγεις τοῦτο; σὺ, ὅστις, τὸ ἡξεύρω, ἔτρεφες πάντοτε τρυφερώτατα πρὸς τὴν Μαίρην αἰσθήματα, καὶ ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ προτιμηθῇς ἀπ' ἐμέ. Μὲ προτρέπεις εἰς τὴν αὐθάδη πρότασιν, ἵνα διότι εἶσαι πεπεισμένος ὅτι θ' ἀποτύχω.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ἐδουάρδος μειδιῶν. Σὲ προτρέπω εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θέλει γίνεαι δεκτὴ. Ἐχεις, φίλε Ἑρρίκε, πᾶν διδόμενον, ὥστε νὰ μὴ φοβῇται ἀντίζηλον οἷός ἐγώ. Ἀλλῶς τε δὲν εἶμαι ἀντίζηλός σου. Διὰ νὰ καθησυχάτῃς ὡς πρὸς τοῦτο, μάθε ὅ,τι καὶ ἄλλους ἐξέπληξε, μάθε ὅτι εἶμαι ἀδελφὸς τῆς Μαίρης.

Ἡ ἐκπληξίς τοῦ Ἑρρίκου ἦτον τωόντι φυσική· καὶ ὁ Ἐδουάρδος τῷ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίαις διασαφήσεις ὅπως τὴν ἐλαττώσῃ. Ἐσυμφωνήθη δὲ ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἠθέλομεν ἀπαντηθῇ εἰς τῆς Κ. Σίγκλαιρ, ὅπου ὁ Ἑρρίκος κατεπεύσθη ν' ἀποτολμήσῃ τὴν πρότασιν του.

Τὸ ἐσπέραν ἀπήλθομεν τωόντι εἰς τῆς Κ. Σίγκλαιρ ὅπου ἡ Μαίρη ὑπεδέχθη τὸν Ἐδουάρδον ὡς ἀδελφόν· ἀλλὰ δὲν ἡξεύρω πῶς βεβιασμένως, καὶ ὄχι μὲ ὅσην περιέμενον ἀπὸ τὴν ἀφέλειαν τοῦ χαρακτῆρός της προθυμίαν καὶ ἐκχυσιν. Καὶ ὅταν προσεκλήθη ὑπὸ τῆς μητρός της νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸ πρῶτον ἀδελφικὸν φίλημα, τὴν εἶδα ὠχριάσασαν, ὡς ἂν ἐμελλε νὰ τῇ ἐπέλθῃ λειποθυμία.

— Καὶ διατί ὅλα ταῦτα, ἂν ἐπιτρέπηται νὰ ἐρωτήσωμεν; εἶπεν ἡ Ἀγγαία.

— Διότι, ἀπεκρίθη, ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά δὲν ὑπακούει πάντοτε εἰς τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν, οὐδ' εἶναι πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ συνυπογράψῃ ὅσας σχέσεις συνδέουσι τὰ συμβόλαια.

Ἐν τούτοις ἡ ἐσπέρα παρήλθε, καὶ ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐφάνη.

— Ἐφοβήθη, μοὶ εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος, ὅταν ἐχωρίζομεθα· καὶ ἐσυμφωνήσαμεν ν' ἀπέλθωμεν ὁμοῦ — πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπαύριον καὶ νὰ τὸν ἐπιπλήξωμεν.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν λοιπὸν τῆς μετὰ ταῦτα ἡμέρας, ἀπελθὼν συνώδευτα τὸν Ἐδουάρδον πρὸς τὸν Ἑρρίκον, ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα εὗρομεν αὐτὸν δεινῶς πάσχοντα. Ἀμέσως ἐπέμψαμεν δι' ἱατρὸν, ὅστις ἐλθὼν παρετήρησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὸν ἀσθενῆ μετὰ προσοχῆς, καὶ μετὰ ταῦτα, λαβὼν ἡμᾶς κατὰ μέρος, μᾶς εἶπεν ὅτι ἄλλην ἐξήγησιν τῶν συμπτωμάτων δὲν βλέπει, εἰμὴ ὅτι ὁ πάσχων ἐφαρμακίσθη, καὶ ὅτι ἐλπὶς πολλὴ σωτηρίας δὲν μένει.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἐμείναμεν ἀμφοτέροι ὡς ἐμβρόντητοι. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἐδουάρδος πρὸς τὸν Ἑρρίκον, μὲ ὠχρὰ καὶ τρέμοντα χεῖλη, ἤρχισε νὰ τὸν ἐξετάζῃ περὶ τῆς διαίτης του κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας. Ἀλλ' ὁ Ἑρρίκος ἀπεκρίθη ὅτι πρὸ ἡμερῶν δὲν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ἐλάχιστον ἐπιβλαβὲς ἢ ὑποπτον πρᾶγμα· ὅτι δὲν ἔτρωγεν εἰμὴ λιτὴν τροφήν, ἣν τῷ παρεσκεύαζεν ὁ ὑπερέτης του, καὶ οἶνον πρὸ πολλοῦ δὲν ἔπιεν, ἐκτὸς ὀλίγου ἐκ μιᾶς φιάλης ἣν ἔλαβε δῶρον.

— Καὶ τίνος εἶδους οἶνος ἦτον; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός.

— Γερμανικὸς, ἀπήντησε μετ' ἀγῶνος ὁ ἀσθενής. Ἰδοὺ ἐκεῖ ἡ φιάλη. Καὶ ἡξεύρετε πῶς τὸν ἔχω; ἐπρόσθεσεν ἀποτεινόμενος εἰς ἡμᾶς. Μίαν ἐσπέραν ἀκούτας εἰς τοῦ Κ. Μαξουέλλου τὸν Κ. Οὐίλλισωνα ἐμιλοῦντος Γερμανιστί, τὸν ἠρώτησα ἂν ἦτον ποτὲ εἰς Γερμανίαν. Δὲν ἡξεύρω διατί μοὶ ἐφάνη ὅτι τὸν ἐτάραξεν ἡ ἐρώτησίς μου αὕτη, καὶ τῷ τὸ εἶπα. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀνεκάγχασε, καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι ἐσχέπτετο νὰ μοὶ ἀποδείξῃ ἐμπράκτως ὅτι ἦτον εἰς Γερμανίαν, σέλλων μοὶ ἓνα ἐξάρετον γερμανικὸν οἶνον ὃν εἶχεν εἰς τὸν αἰῶνά του. Ἀν καὶ τῷ εἶπον ὅτι σπανίως πίνω οἶνον, μοὶ τὸν ἐπεμψεν ὁμως τὴν αὐτὴν ἐσπέραν· ἐκτοτε καθ' ἡμέραν ἐπία ἐξ αὐτοῦ ἐν μικρὸν ποτήριον.

Ἐνῶ δὲ ὠμίλει ὁ Ἑρρίκος, ὁ ἱατρός ἀνέλυε τινὰς σταγόνας τοῦ οἶνου. Αἰφνης τὸν εἶδα ὅτι ἠγέρθη ἐν μεγάλῃ ταραχῇ, καὶ νεύσας πρὸς ἡμᾶς,

— Ὁ φίλος σας, μᾶς εἶπε κρυφίως, δὲν ἔχει ἐλπίδα ζωῆς. Ὁ οἶνος εἶναι φαρμακευμένος· ἐδῶ ἡ ἀστυνομία ἔχει τούντεῦθεν καθήκοντα, ἐγὼ δυστυχῶς ὄχι πλέον.

Φαντάζεσθε ὁποῖος κεραυνὸς δι' ἡμᾶς. Αἱ κυρίαι Σίγκλαιρ, μαθοῦσαι τὸ συμβάν, ἥλθον καλοκαγάθως πρὸς τὸν Ἑρρίκον ἀμφοτέροι, καὶ τὰ δάκρυα ἃ ποταμῶδον ἔχυνεν ἡ Μαίρη ἐπὶ τοῦ νεκρουμένου προσώπου του, ἠνέωξαν εἰς τὴν ψυχὴν του τὰς πύλας τοῦ παραδείσου.

Οὕτως ἀπέθανεν ὁ δυστυχὴς νέος, τελευταῖον θῆμα τῆς θηριωδίας καὶ τῶν ὑποψιῶν τοῦ βδελυροῦ ἐκείνου, ὅστις, ἐνῶ ἀκόμη διέτριβεν εἰς Ἀγγλίαν κατεβίβηκεν εἰς θάνατον δι' ἀγχνῆς.

Ἐδὼ ἐσιώπησα· ἀλλ' ἡ Ἀγλαΐα εἶχε πάντοτε τὸ βλέμμα εἰς τὰ χεῖλη μου, ὡς προσμένουσα ὅτι θ' ἀνοιχθῶσιν ἐκ νέου.

— Δὲν ἔχεις νὰ παραπονήῃς, φιλότατη Ἀγλαΐα, εἶπεν ἡ Καλλιόπη, ἰδοὺ δρᾶμα καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τοῦ Ἀριστοτέλους, μὲ τραγικὴν λύσιν ἀκόμη ἐν ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἐφαρμακεύθη καὶ ἐν ἐκρεμάσθη.

— Ὡ! μόνον ἐν! εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα.

— Πῶς μόνον ἐν; κυρία μου, εἶπον ἐγώ. Ἡθέλετε νὰ κρεμασθῶν ὅλα ἴτως! Ἀλλὰ λησμονεῖτε ὅτι μεταξὺ τῶν πρωτῶπων ἂν καὶ βωβὸν, ἡμῶν καὶ ἐγώ.

— Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει, ἀπεκρίθη ἡ Ἀγλαΐα· ἐγὼ δὲν γνωρίζω τοῦ Ἀριστοτέλους τοὺς κανόνας, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι τὸ δρᾶμά σας μοὶ φαίνεται χωρὶς τέλος. Ποῦ ἤκούσθη ποτέ δρᾶμα, ὅπου καὶ ἡ ἥρωὶς καὶ ὁ ἥρωας οὔτε θανατώνονται οὔτε καὶ νυμφεύονται.

— Εἰς τὸ θέατρον ποτέ, εἰς τὸν κόσμον καθ' ἡμέραν, ἀπεκρίθη ἐγώ.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσελθὼν ὁ διανομεὺς τοῦ ταχυδρομείου μοὶ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολήν. Ἄμα δὲ λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας,

— Ὡ! τί σύμπτωσις! ἀνεφώνησα. Ἰδοὺ ἴτως ἡ λύσις ἦν μοὶ ζητεῖτε τοῦ δράματος. Εὔρετε, ἂν ἤμπορητε, τίς μοὶ γράφει τοῦτο τὸ γράμμα.

— Στοιχιματίζω ὅτι ὁ Οὐέλλισὼν ἀπὸ τὴν ἀγχόνην, εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα.

— Τίς ἡξεύρει, εἶπεν ἡ Καλλιόπη, ἂν ὅχι ἡ Μαίρη, ἥτις, ἀφ' οὗ ὁ εἰς ἐκ τῶν φίλων τῆς ἀπέθανε διὰ φαρμάκου, ὁ ἄλλος δὲ ἀγχόνης, καὶ ὁ τρίτος εὐρέθη ἀδελφός τῆς, ἀποτείνεται εἰς τὸν μόνον μένοντα, ἂν καὶ εἰς τοὺς ἀντίποδας.

— Δὲν τὸ ἤύρατε, ἀπήντησα. Τὸ γράμμα εἶναι ... τοῦ Ἐδουάρδου.

— Τοῦ Ἐδουάρδου! ἀνέκραξαν ἀμφότεραι, ἐν ᾧ ἐγὼ ἀνοίξας τὴν ἐπιστολήν ἤρχισα νὰ τὴν ἀναγινώσκω.

— Ὡ! τί παράδοξον! εἶπον ἐγώ μετ' ὀλίγων γραμμῶν ἀναγνώσκω.

— Τί; τί; ἠρώτησε συγχρόνως ἡ Καλλιόπη καὶ ἡ Ἀγλαΐα.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐξακολουθήσας ν' ἀναγινώσκω κατ' ἐμαυτὸν, ἐπανελάμβανον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν,

— Εἶναι τῷ ὄντι ἀνήκουστον! — Πῶς εἶναι δυνατόν! — Τίς ἤθελε τὸ πιστεύσει!

— Ἀλλ' εἰπέτε μας, τί εἶναι; τί εἶναι; ἠρώτων ἀλληλοδιαδόχως ἡ Ἀγλαΐα καὶ ἡ Καλλιόπη.

— Πᾶσα λέξις αὐξάνει τὴν ἐκπληξίν μου, ἐξηκολούθησα ἐγώ, ἀναγινώσκων πάντοτε, χωρὶς ν' ἀποκριθῶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις των.

— Ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω τί περιέχει τὸ γράμμα σας, εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα ἀνυπομόνως, ἀρπάζουσα τὸ γράμμα, οὗ τὸ ἥμισυ ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖράς μου.

— Ἄν θέλητε νὰ τὸ μάθητε, ἀπήντησα ἡσύχως, πρέπει νὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ τὸ ἀναγνώσκω.

— Ἀναγνώσατε λοιπὸν, μοὶ εἶπε ρίπτουσά μοι τὸ τεμάχιον, ἀλλ' ἀναγνώσατε ταχέως.

— Λύσιν τοῦ δράματός μου ἠθέλετε, εἶπον τέλος,

ἀφ' οὗ ἀνέγνων ἐπὶ τινος στιγμῆς. Ἰδὲ ὁ ἀκούσας τί μοὶ γράφει ὁ Ἐδουάρδος.

Καὶ μετέφρασα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐν μέρος τῆς ἐπιστολῆς ὡς ἔπεται.

« Κατὰ παράδοξον συγχυρίαν ἐγίνες μάρτυς τῶν τελευταίων συμβάντων τῆς ζωῆς μου· ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἔχεις δικαίωμα νὰ μάθῃς αὐτῆς τὴν παράδοξον μεταβολήν. Προχθὲς εἰσῆλθε πρὸς ἐμὲ ἄνθρωπος ἄγνωστος, ὅστις ἀπηγγέλλθη ὡς Λόρδος Ὀνιγκτῶν, καὶ καθήσας ἀπέναντι ἐμοῦ, μὲ παρακάλεσε νὰ ἀκούσω τὴν ἐξῆς διήγησιν. « Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, εἶπεν, εἶχον νυμφευθῆ εἰς Παρίσιον νέον Γαλλίδα, ἣν ἡγάπων περιπαθῶς, καὶ ἥτις μοὶ ἔλεγεν ὅτι μὲ ἠγάπα. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἐτῶν συμβιωτὴν ἐνόησα ὅτι μὲ ἠπάτα, καὶ μίαν ἡμέραν, λαβοῦσα τὸ μονοτέες παιδίον μας, ἐδραπέτευσε μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Πᾶσαν ἐκδίκητιν ἐνόμιμα ἐμαυτοῦ κατωτέραν· οὐχ' ἦτον ὅμως ἐδίωξα τοὺς ἀναξίους, καὶ φθὰς αὐτοὺς, τοῖς ἀσῆρετα τὸ βρέφος, καὶ τὸ ἀπίστευτα εἰς Σκωτίαν πρὸς τινὰ ἀρχαῖον γνῶριμον τῆς οἰκογενείας μου, ν' ἀνατραπῇ παρ' αὐτῷ. Ἐγὼ δὲ, μὲ βαρεῖαν καρδίαν, ἀπῆλθα τῆς Εὐρώπης, καὶ μετέβην εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἐκεῖ ἐπὶ τινι ἐτῇ περιηγήθην, εἰς σπουδὴν ἀσχολούμενος τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Τέλος ἀποκατέστην εἰς ἐν μέρος τῆς Γουϊάνης, ἐνυμρεύθην ἐκεῖ, καὶ ἀπαλάμβανον γλυκείας εὐημερίας εἰς τοὺς κόλπους τῆς νέας οἰκογενείας μου. Ἀλλὰ πρὸ δύο ἐτῶν δεινὴ ἐπιδημία ἐνέτκηψεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Οἱ δύο υἱοί μου καὶ ἡ θυγάτηρ μου ἐθερίσθησαν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ ἡ θλίψις ἔτυρε κατόπιν των τὴν μητέρα των εἰς τὸν τάφον. Ἐρημος ἔμεινα τότε εἰς τὸν ἔσθον καὶ ἔρημον τόπον, ἡμιθνής εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου, ὅστις ἐνέκλειεν ὅ,τι ἀγαπητὸν εἶχον ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀλλὰ τέλος εἰς τὴν πάλιν μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου ἡ ζωὴ ὑπερίσχυε. Τότε ἀνεμνήσθην ὅτι ὑπῆρχεν ἴσω ἀκόμη εἰς μόνος δεσμός μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτῆς, ἀνεμνήσθην τοῦ ἐν Εὐρώπῃ υἱοῦ μου, καὶ ἐσπευσα εἰς Σκωτίαν. Ἡ ἀπιστος πρώτη μου σύζυγος εἶχεν ἀποθάνει· εἶχεν ὁμοίως ἀποθάνει καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς ὃν εἶχον παραδώσει τὸ τέκνον μου. Ἀλλ' ἰδοὺ ἀντὶ αὐτοῦ τί εὔρον εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀναγινώσατε ταύτην τὴν ἐπιστολήν.

— Πῶς! ἐκραῖα ἐγώ, ἅμα τὴν ἔλαβον εἰς τὰς χεῖρας. Τὸ γράμμα μου τοῦ Μορλέυ!

— Τοῦ Μορλέυ, μοὶ εἶπε, καλὰ τὸ ἔγνωρίσατε, ἀλλ' ἀναγνώσατε. — Γόττε ἀνέγνων· εἶχε δὲ ἡ ἐπιστολὴ ὡς ἔπεται. Ἐξώθεν μὲν « Πρὸς τὸν Λόρδον Ὀνιγκτῶνα, ὅστις τὴν ζητήσῃ » ἔσωθεν δὲ « Μιλόρδε, ὀλίγον ἀφ' οὗ μοὶ ἐπέμψατε τὸν υἱόν σας, ἀπεδίωσεν ἐν βρέφος τρεφόμενον παρ' ἐμοί. Μὴ θέλων νὰ λυπήσω τὸν πατέρα του, δὲν τὸ ὠμολόγησα κατ' ἀρχάς, καὶ τῷ ἐπέτρεψα νὰ ἐκλαμβάνῃ τὸ παιδίον σας ὡς ἐδικόν του. Μετὰ ταῦτα καθ' ὅσον δὲν ἤκουον περὶ ὑμῶν τίποτε, μητ' ἡξεύρων ἂν ζῆτε ἢ ἂν ἀπεθάνατε, ἐπέτρεψα νὰ παρατείνηται ἡ ἀπάτη, ὅπως μὴ στερηθῇ ὁ υἱός σας πλουσίου πατρὸς καὶ προστάτου. Ἄν ἐλθῇτε ποτέ καὶ τὸν ζητήσῃτε, καὶ ἐγὼ δὲν ἦμαι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἀποταθῇτε πρὸς τὸν Σίρ Τζάιμς Σιγκλαϊρ ἐξ Ἐδιμβούργου, καὶ ὁμνύω ἐνώπιον θεοῦ

καὶ ἀνθρώπων, ὅτι ὁ οἶός αὐτοῦ Ἐδουάρδος εἶναι υἱός σου. » Ἐγὼ εἶπα ἄνευ ἀνάγκης νὰ σ' εἰπῶ τὰ περαιτέρω; Ὁ Λόρδος Ὀυγκτὼν μὲ ἠνέωξε φιλοστόργους ἀγκάλας, παρ' ἐμοῦ περιμένων νὰ τῷ καταστήσω φορητὸν τὸ βάρος τῆς ἐπιλοΐπου ζωῆς του· καὶ ἐγὼ ἐρρίφθην μετὰ στοργῆς εἰς αὐτάς, εὐδαιμονίαν μου θεωρῶν νὰ συντελέσω εἰς τὴν ἐδίκην του. Σήμερον ἀπῆλθον πρὸς τὴν Κυρίαν Σίγκλαιρ, καὶ διηγήθην τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην περίστασιν. » Ἐπομένως δὲν εἶθε ἀδελφός μου! » μοὶ εἶπεν ἡ Μαίρη, ὅχι μέδσην ἔπρεπε νὰ ἐλπίζω ἔκφρασιν λύπης. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τί τῇ ἀπεκρίθην ἢ τί ἄλλο μοὶ εἶπεν, ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι αὐρίον ἄρ-
ραβωνίζομαι τὴν Κυρίαν Μαίρην Σίγκλαιρ.

Ο φίλος σου

Ἐδουάρδος Μορλίϋ, τοῦ λοιποῦ Ὀυγκτῶν.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ φίλου σας, εἶπεν ἡ Ἀγγαίη, ἤξιζεν ὅλην τὴν ἱστορίαν σας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΛΟΡΔΟΣ ΚΛΙΒΗΣ.

Ο ΘΕΜΕΛΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΙΝΔΙΚΗ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

(Μετάφρασις ἐπὶ Κ. Π.)

(Συνέχεια τῆς φιλολογίας, 18^{ου}.)

Ὁ Μίρ Δζαφφείρης δὲν ἠδύνατο νὰ διατηρηθῇ εἰς τὸν θρόνον εἰμὴ ὑπὸ τῆς χειρὸς, ἥτις τὸν ἐκάθισεν εἰς αὐτόν. Διότι, νὰ μὲν δὲν ἦτον ἀπλοῦς παῖς, αὐτὸς ἔλαβε τὴν δυστυχίαν νὰ γεννηθῇ ἐν πορφύρᾳ, ὥστε αὐτὸς τοσοῦτον ἀδρανῆς, οὐδὲ διεφθαρμένος τοσοῦτον ἦτον ὅσον ὁ προκατόχος· ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν προσηκουσάν εἰς τὸ ἀξίωμα του ἱκανότητά καὶ ἀρετήν, ὁ δὲ υἱὸς καὶ διαδοχὸς του Μιράνης ἦτον ἄλλος Συρ-
δζᾶ Δοούλας. Ἡ πρό μικροῦ γενομένη πολιτικὴ μεταβολὴ συνετάραξε τὰ φρονήματα τῶν ἀνθρώπων· πολλοὶ ἀρχηγοὶ ἀναφανδὸν ἐπανεστήσαν κατὰ τοῦ Ναβῶβ καὶ ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς πλουσίας καὶ ἰσχυρᾶς ἐπαρχίας Οὐδης, ὅστις, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι ἀντιβασιλεῖς τοῦ Μογούλ, ἦτον ἤδη πραγματικῶς ἀνεξάρτητος κυρίαρχος, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῆς Βεγγάλης· ὥστε μόνη ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ Κλίβου ἠδύνατο νὰ συντηρήσῃ τὴν σκλερούσα ἐκείνην ἀρχήν. Οὕτω δὲ ἐχόντων τῶν πραγμάτων πλοῦτον, ἐκόμισεν ἔγγραφα τοῦ Ἰνδικοῦ Κυβερνήτου, συνταχθέντα μὲν πρὶν ἢ φθά-
νῃ εἰς Λονδίον ἡ ἀγγελία τῆς περὶ Πλασσὺν μάχης, ὀρίζοντα δὲ νέον τινα διοικητικὸν ὁργανισμόν τῶν ἐν Βεγγάλῃ καταστημάτων, βραδυκίνητον καὶ ἀτοκώτατον· τὸ δὲ χερίστον οὐδεμίαν ἐπιτρέποντα εἰς τὸν Κλίβον θέσιν. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι οἱ διορισθέντες νὰ συ-
κροτήσωσι τὴν νέαν διοίκησιν ἀνέλαβον τὴν ἐντίμον εὐθύνην νὰ μὴ ὑπακούσωσιν εἰς τὰς στρεβλὰς αὐτάς διαταγὰς καὶ προσεκάλεσαν τὸν Κλίβον νὰ πράξῃ τὰ τῆς ὑπερτάτης ἀρχῆς. Συγκατανεύσαντος δὲ αὐτοῦ,

μετ' ὀλίγον ἀπεδείχθη, ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἐταιρεί-
ας οὐδὲν ἄλλο ἐπραξαν ἢ νὰ προλάβωσι τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἀρχηγῶν τῶν, οἵτινες, ἅμα μαθόντες τὰ λαμ-
πρά τοῦ Κλίβου κατορθώματα, ἀνέδειξαν αὐτὸν ἀ-
μέσως, μετὰ πλείστων τεκμηρίων εὐγνωμοσύνης καὶ ὑπολήψεως, διοικητὴν τῶν ἐν Βεγγάλῃ καταστημάτων αὐτῶν. Ἡ ἐξουσία του ἦτον ἤδη ἀπεριόριστος καὶ ὑπερέβαλλε πολὺ καὶ αὐτὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὁ Δυ-
πλείσιος εἶχεν ἐπιτύχει ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰνδικῇ. Ὁ Μίρ Δζαφφείρης ἀπεβλεπε πρὸς αὐτὸν μετὰ δουλι-
κῆς εὐλαθείας· καὶ ποτε ἐπιπλήττων ἐπιχώριον ἀρ-
χηγὸν ἀνωτέρας τάξεως, τοῦ ὁποίου οἱ ἄνθρωποι ἤρι-
σαν πρὸς τινὰς Σεπούρους τῆς ἐταιρείας· Πρέκει ἄραγε ἀκόμη νὰ σοὶ μάθω » εἶπε, « τίς ἐστὶν ὁ συνταγμα-
τάρχης αὐτός Κλίβος καὶ οἷόν τινα ἀνέδειξεν αὐτὸν ὁ Θεός; » Ὁ δὲ ἀρχηγός, ὅστις ὡς ὀνομαστός βωμολό-
χος καὶ ἀρχαῖος τοῦ Μίρ Δζαφφείρου φίλος εἶχε, τὸ θαρρὸς νὰ ἐλευθεριάσῃ ἐνίοτε, ἀπήντησεν· « Ἐγὼ νὰ ὑβρίσω τὸν συνταγματάρχην! Ἐγὼ, ὅστις δὲν λείπω κατὰ πάσαν πρῶτον νὰ προσκυνήσω τρεῖς βαθύτατα τὸν ὄνον αὐτοῦ! » Καὶ τοῦτο δὲν ἦτο μεγάλη ὑπερ-
βολή. Εὐρωπαῖοι καὶ Ἰθαγενεῖς ἦσαν ἐξίσου ὑποπό-
διη τῶν ποδῶν τοῦ Κλίβου· διότι οἱ μὲν Ἀγγλοὶ τὸν ἐθεώρουν ὡς μόνον δυνάμενον νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Μίρ Δζαφφείρην εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς αὐτοῦς ὑ-
ποχρεώσεων του· ὁ δὲ Μίρ Δζαφφείρης τὸν ἐθεώρει ὡς μόνον δυνάμενον νὰ προστατεύῃ τὴν νέαν δυναστείαν κατὰ τὰς τῶν ἑτῶν στάσεων καὶ τῶν ἐξωθεν ἐπιθέσεων.

Δίκαιον δὲ εἶναι νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὁ Κλίβος μετεχει-
ρίσθη τὴν ἐξουσίαν του ἐπιτηδείως καὶ δραστηρίως πρὸς τὸ τῆς πατρίδος συμφέρον. Ἐξέπεμψε στρατιὰν ἐπὶ τὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Καρνατικῆς κειμένην χώραν· διότι ἀνάγκη ἦτο νὰ ἐξωσθῶσιν ἐντεῦθεν οἱ ὑπερισχύ-
οντες εἰς ἐτὶ ἐκεί Γάλλοι. Τὸ ἐπιχείρημα ἀνετέθη εἰς ἀξιωματικόν τινα ὀνόματι Φίρδην, τότε μὲν ὀλίγον γνωστὸν, διακρίβεντα ὅμως ἀπὸ τὸν ὀξὺν τοῦ διοικη-
τοῦ ὀφθαλμόν ὡς ἔχοντα ἔσοχον στρατιωτικὴν ἱκανό-
τητα· ἡ δ' ἐπιτυχία τῆς ἐκστρατείας ὑπῆρξε ταχεῖα καὶ λαμπρά.

Ἐν ὧν δὲ ὡς ἐκ τούτου ἀξιόλογον τοῦ στρατοῦ μέ-
ρος ἦτον ἀπησχολημένον μικρὰν τῆς Βεγγάλης, νέος καὶ φοβερώτατος κίνδυνος ἐπεκρεμάσθη ἐπὶ τὰ δυτικὰ αὐτῆς σύνορα. Ὁ μέγας Μογούλ διετέλει εἰς Δελὶν ὁ πόδουλος ὑπηκόου τινος. Ἀλλ' ὁ πρεσβύτερος υἱὸς του, ὀνόματι Σάχ Αλύμης, ὅστις ἐπέκρωτο, ἐπὶ πολλὰ ἔτη νὰ γίνῃ παίγιον τύχης ἀντιξοῦ καὶ ὄργανον κατ' ἀρ-
χὰς μὲν τῶν Μαρατῶν, ἔπειτα δὲ τῶν Ἀγγλῶν, εἶχε ὀρκετεύσει ἀπὸ τῶν πατρικῶν βασιλείων. Καὶ ἐπειδὴ τὸ γένος αὐτοῦ ἦτο πάντοτε σεβαστόν ἐν τῇ Ἰνδικῇ, καὶ ἰσχυροὶ τινες ἡγεμόνες, ἰδίως ὁ Ναβῶβ τῆς Οὐδης, ἦσαν διατεθειμένοι νὰ τὸν ὑποστηρίξωσιν, ὁ Σάχ Α-
λύμης εὐχερῶς συνήγαγεν ὑπὸ τὰς σημαίας αὐτοῦ πολ-
λοὺς τῶν στρατιωτικῶν τυχοδιωκτῶν, ὧν ἔβριθε πᾶσα χώρα, καὶ συγκροτήσας ἐν βραχείᾳ στρατὸν 40,000 ἀνδρῶν, ποικίλων φυλῶν καὶ θρησκευμάτων, Μαρατ-
τῶν, Ροῦλῶν, Δζαουτῶν καὶ Ἀφγανῶν ἀπεφάσισε νὰ καθαιρέσῃ τὸν νεοφανῆ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀγ-
γλοὶ ἀνεβίβρασαν εἰς ἓνα ἐκ τῶν θρόνων τῆς Ἰνδικῆς